

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 202/18	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	5		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Okręgowego w P. z dnia (...) r., o sygn. akt (...)			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			

# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącnego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza		

	<p>przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego,</p>	

	nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	Zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.			umorzenie śledztwa wobec P. P. (1),	postanowienie Prokuratury Rejonowej P. (...)	k. 8246-8254
2.			podejrzanego o	w P. z	k. 8255-8260
3.			czyny z art. 197 §	dnia (...) r., w	k. 8263-8264
4.			1 k.k. w sprawie	sprawie o sygn.	k. 8476-8510

5.		Prokuratury Rejonowej P. (...) w P. o sygn. (...) (poprzednio (...))	(...) (poprzednio (...))	k. 8345
6.			o umorzeniu śledztwa wobec P. P. (1)	k. 8408-8413
7.			, podejrzanego o czyny z art. 197 § 1 k.k.	k. 8587-8591 i 8593-8609
8.		zakres oskarżenia P. P. (1) w sprawie (...) Prokuratury Rejonowej P. (...) w P. oraz złożenie przez prokuratora wniosku w trybie art. 335 k.p.k. o konsensualne zakończenie sprawy dotyczącej P. P. (1)	odpis aktu oskarżenia z dnia (...) r., w sprawie (...) Prokuratury Rejonowej P. (...) w P. wraz ze złożonym wnioskiem w trybie art. 335 k.p.k. dotyczącym P. P. (1);	k. 8620-8633
9.			postanowienie Prokuratury Okręgowej w Z. Wydział IV Organizacyjno-Sądowy, z dnia (...) r., w sprawie (...) , o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłych z Biura (...) w L.	k. 8966-8967
10.			opinia Biura (...) w L. z dnia (...) r. z zakresu badania telefonów komórkowych oraz badań fonoskopijnych na okoliczność odtworzenia zarejestrowanej rozmowy wraz	S..13-16 prot. rozpr. apelacyjnej z dnia (...) r.

	ze stenogramem tejże rozmowy	ze stenogramem tejże rozmowy
	treść rozmowy pomiędzy P. P. (1) i M. F., utrwalonej w dniu (...) r. oraz fakt autentyczności tego nagrania	odpis protokołu rozprawy głównej w sprawie (...) Sądu Okręgowego w P. z dnia (...) r., utrwalającego m.in. przesłuchanie świadka P. P. (1) (k. 8346-8368) wraz z zarządzeniem z dnia (...) r., dotyczącym zawiadomienia o możliwości popelnienia przez świadka P. P. (1) przestępstwa składania fałszywych zeznań
	Powzięcie przez Sąd Okręgowy w P. w sprawie (...), wątpliwości co do wiarygodności zeznań świadka P. P. (1) oraz złożenie w związku z tym zawiadomienia o możliwości popelnienia przez świadka P. P. (1) przestępstwa składania fałszywych zeznań	postanowienie Prokuratury Okręgowej w P. z dnia (...) r., sygn. (...) o umorzeniu śledztwa przeciwko P. P. (1) o czyn z art. 233 § 1 k.k.
	umorzenie śledztwa Prokuratury Okręgowej w P. w sprawie sygn. (...) przeciwko P. P. (1) o czyn z art. 233 § 1 k.k.	
	prowadzenie przez Prokuraturę Okręgową w Z. postępowania w sprawie (...), dotyczącego gróźb bezprawnych kierowanych	dokumentyzowane w aktach postępowania przygotowawczego Prokuratury Okręgowej w Z. w sprawie (...), w sprawie kierowania wobec P. P. (1)

wobec P. P. (1) i jego konkubiny przez M. F. oraz złożenie przez P. P. (1) zeznań na temat owych gróźb

umorzenie śledztwa w sprawie (...) dotyczącego gróźb bezprawnych kierowanych wobec P. P. (1) i jego konkubiny

skazanie M. K. za czyny z art. 233 k.k.

przebieg rozmowy pomiędzy P. P. (1) i M. F., utrwalonej w dniu (...) r.

Wymienione powyżej fakty (jako rzutujące na wiarygodność źródeł dowodowych) dotyczą w sposób pośredni wszystkich oskarżonych w niniejszej sprawie oraz zarzuconych im czynów , w przypadku których podstawą dowodową rozstrzygnięcia Sądu I

gróźb bezprawnych, w postaci:

protokołów przesłuchania świadka P. P. (1)

postanowienia z dnia (...) r. o umorzeniu śledztwa w sprawie (...)

odpis **wyroku Sądu Rejonowego w Środzie W. . z dnia (...), sygn. (...), skazujący M. K. za czyny z art. 233 k.k.**

wyjaśnienia oskarżonego M. F. złożone w toku niniejszego postępowania apelacyjnego

			<i>instancji były wyjaśnienia P. P. (1).</i>		
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1	J. W. (1)	Przynależność w (...) r. oskarżonych J. W. (1), A. W., M. B., i P. P. (1) do zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym, kierowanej przez oskarżonego M. F. , tj. przypisane oskarżonym czynny z art. 258 § 2 i § 3 k.k.	Zeznania świadka P. P. (1) złożone w toku niniejszego postępowania apelacyjnego oraz wyjaśnienia złożone przez niego w charakterze oskarżonego w sprawie przed Sądem I instancji	S..2-12	
2	M. F.			prot. rozpr. apelacyjnej z dnia (...) r. oraz k.5015-5016 w zw. z k. 335-337, 363-365, 721-724, 2352-2354, 2683-2685, 3242-3247, 3661-3664, 3854-3856	
3	A. W.				
4	M. B.				
	P. P. (1)	Doprowadzenie w (...) roku w P. i O. przez działających wspólnie i w porozumieniu oskarżonych J. W. (1), M. F., A. W., M. B., i P. P. (1) oraz inne nieustalone osoby, w celu osiągnięcia korzyści	Zeznania i wyjaśnienia P. P. (1) (j.w.) oraz Zeznania świadka M. K. złożone w toku niniejszego postępowania apelacyjnego dokument w postaci sprawozdania z dnia (...) r. z transkrypcji plików audio zawierających		S..2-10
	J. W. (1)			prot. rozpr. apelacyjnej z dnia (...) r.	
	M. F.			k. 8874-8888	
	A. W.			S.. 16	
	M. B.			prot. rozpr. apelacyjnej z dnia (...) r	
	P. P. (1)			kancelaria tajna	
	J. W. (1)				

majątkowej, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, grożąc swoją postawą natychmiastowym użyciem przemocy w postaci zamachu na życie lub zdrowie, poprzez używanie narzędzi w postaci broni palnej, kija bejsbolowego oraz pałki teleskopowej – pokrzywdzonego W. P. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci sprzedaży udziałów w spółce PPHU (...) sp. z o.o. i przedmiotów stanowiących wyposażenie lokalu prowadzonej dyskoteki (...) B. w postaci mebli, artykułów spożywczych, jak i wyposażenia baru w sprzęt gastronomiczny, sprzętu nagłaśniającego oraz sprzętu oświetleniowego o nieustalonej wartości oraz do zaprzestania prowadzenia w/	nagranie rozmowy z dnia (...) r. pomiędzy P. B. i J. W. wyjaśnienia oskarżonego J. W. (1) złożone w toku niniejszego postępowania apelacyjnego dowód z materiałów niejawnych przeprowadzony zgodnie z wnioskiem dowodowym prokuratora z dnia (...) r. (k. 8812-8813) częściowo uwzględnionym przez Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia (...) r., wydanym na posiedzeniu niejawnym w kancelarii tajnej tutejszego Sądu Apelacyjnego
--	---

		<p>w działalności gospodarczej tj. przypisane oskarżonym czyny z art. 282 k.k.</p> <p>Przyznanie przez świadka P. B. (1), że fałszywie obciążał oskarżonego J. W. (1) w zakresie czynu polegającego na pobiciu i pozbawieniu wolności D. W. (1)</p> <p>Opisane w części niejawniej uzasadnienia</p>		
0.12.2. Ocena dowodów				
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięzłe o powodach uznania dowodu		
1. 2. 3. 4. 5.	postanowienie Prokuratury Rejonowej P. (...) w P. z dnia (...) r., w sprawie o sygn. (...) (poprzednio (...)) o umorzeniu	Wszystkie wymienione obok w pkt 1-9 dowody, były to dokumenty, z których dowód dopuszczono w toku postępowania		

6.	śledztwa	apelacyjnego na
7.	wobec P. P. (1)	wniosek stron,
8.	, podejrzanego o	a w przypadku
9.	czyny z art. 197 §	opinii biegłych
10.	1 k.k.	oraz stenogramu
	odpis aktu	wskazanych pod
	oskarżenia z	nr 4 – przez
	dnia (...) r.,	Sąd Apelacyjny z
	w sprawie (...)	urzędu.
	Prokuratury	Z uwagi na
	Rejonowej P.	urzędowy
	(...) w P. wraz	charakter tych
	ze złożonym	dokumentów i
	wnioskiem w	niekwestionowanie
	trybie art. 335	ich
	k.p.k.	wiarygodności
	dotyczącym P. P.	przez żadną
	(1);	ze stron, Sąd
	postanowienie	Apelacyjny nie
	Prokuratury	znalazł podstaw
	Okręgowej w	by wiarygodność
	Z. Wydział IV	tę poddać w
	Organizacyjno-	wątpliwość.
	Sądowy, z dnia	Dokumenty te
	(...) r., w sprawie	miały przy tym
	(...) , o	znaczenie dla
	dopuszczeniu	rozstrzygnięcia,
	dowodu z	jako
	opinii	dostarczające
	biegłych z	wiedzy o faktach
	Biura (...) w L.	rzutuujących na
	opinia Biura	(...) oraz M. K.
	(...) w L. z dnia	w zakresie, w
	(...)r. z zakresu	jakim zeznawali
	badania	(a pierwszy z
	telefonów	wymienionych
	komórkowych	przed Sądem I
	oraz badań	instancji
	fonoskopijnych	wyjaśniał) na
	na okoliczność	temat
	odtworzenia	okoliczności
	zarejestrowanej	czynów
	rozmowy wraz	zarzuconych
	ze stenogramem	oskarżonym w
	też rozmowy	niniejszej
	odpis	sprawie.
	protokołu	

<p>rozprawy głównej w sprawie (...) Sądu Okręgowego w P. z dnia (...) r., utrwalającego m.in. przesłuchanie świadka P. P. (1) (k. 8346-8368) wraz z zarządzeniem z dnia (...) r., dotyczącym zawiadomienia o możliwości popełnienia przez świadka P. P. (1) przestępstwa składania fałszywych zeznań</p> <p>postanowienie Prokuratury Okręgowej w P. z dnia (...) r., sygn. (...)</p> <p>o umorzeniu śledztwa przeciwko P. P. (1) o czyn z art. 233 § 1 k.k.</p> <p>dokumenty zawiadomienia w aktach postępowania przygotowawczego Prokuratury Okręgowej w Z. w sprawie (...), w sprawie kierowania wobec P. P. (1) grózb bezprawnych, w postaci:</p>	<p>Informacje podane przez oskarżonego odnośnie przebiegu rozmowy pomiędzy nim a P. P. (1), utrwalonej na nagraniu z dnia (...) r., w szczególności brak grózb bezprawnych kierowanych podczas tej rozmowy wobec P. P. (1), znajdowały potwierdzenie w treści dokumentów wymienionych powyżej pod nr 3, 4 i 8. Tym samym, wyjaśnienia te dostarczały dodatkowych przesłanek potwierdzających fakt, że P. P. (1) fałszywie oskarżał M. F. o kierowanie wobec niego i jego konkubiny grózb.</p>
--	---

	<p>protokołów przesłuchania świadka P. P. (1)</p> <p>postanowienia z dnia (...) r. o umorzeniu śledztwa w sprawie (...)</p> <p>odpis wyroku Sądu Rejonowego w Środzie W. . z dnia (...), sygn. (...), skazujący M. K. za czyny z art. 233 k.k.</p> <p>wyjaśnienia oskarżonego M. F. złożone w toku niniejszego postępowania apelacyjnego</p>		
<p>0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Związłe o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	

<p>1 i 2</p> <p>2.</p> <p>3.</p> <p>4.</p>	<p>Zeznania świadka P. P. (1) złożone w toku niniejszego postępowania apelacyjnego oraz</p> <p>wyjaśnienia złożone przez niego w charakterze oskarżonego w sprawie przed Sądem I instancji</p> <p>zeznania świadka M. K. złożone w toku niniejszego postępowania apelacyjnego</p> <p>dokument w postaci</p> <p>sprawozdania z dnia (...). z transkrypcji plików audio zawierających nagranie rozmowy z dnia (...). pomiędzy P. B. i J. W.</p> <p>oraz</p> <p>wyjaśnienia oskarżonego J. W. (1) złożone w toku niniejszego postępowania apelacyjnego</p> <p>dowód z materiałów niejawnych przeprowadzony zgodnie z</p>	<p>Sąd Apelacyjny odmiennie niż Sąd I instancji ocenił wartość dowodową wyjaśnień P. P. (1) złożonych przez niego w charakterze oskarżonego w przedmiotowej sprawie, jak również uznał za niewiarygodne jego zeznania złożone w charakterze świadka w toku niniejszego postępowania apelacyjnego.</p> <p>Podkreślenia wymagało, że relacje procesowe P. P. (1) były jedynym dowodem przynależności oskarżonych do grupy przestępczej o charakterze zbrojnym oraz de fato również jedynym dowodem dokonania przez oskarżonych „wrogiego przejęcia” dyskoteki od pokrzywdzonego P. (uznanego w zaskarżonym wyroku za przestępstwo z art. 282 k.k.). W tym ostatnim</p>	
--	---	--	--

wnioskiem dowodowym prokuratora z dnia (...) r. (k. 8812-8813)	przypadku sam fakt przekazania udziałów w owej dyskotece był bezsporny i potwierdzony m.in. aktami notarialnymi, podobnie jak sam fakt kontaktowania się przez oskarżonych z pokrzywdzonym i ich spotkania w (...) r. – co potwierdzały chociażby zeznania pokrzywdzonego P., czy świadków S. G. i B. M. (1). Jednakże okoliczności w postaci groźenia pokrzywdzonemu w celu zmuszenia go do dokonania rozporządzenia mieniem, ustalono wyłącznie na podstawie wyjaśnień P. P. (1).
częściowo uwzględnionym przez Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia (...) r., wydanym	
na posiedzeniu niejawnym w kancelarii tajnej tutejszego Sądu Apelacyjnego	Zauważyć następnie należało, że konkluzja Sądu I instancji o wiarygodności wskazanego źródła dowodowego opierała się w istocie na dwóch założeniach. Po pierwsze – że P.

P. (1) nie miał żadnej innej motywacji do złożenia wyjaśnień obciążających oskarżonych, poza chęcią przełamania solidarności przestępczej i uzyskania w związku z tym legalnych korzyści procesowych (jako tzw. mały świadek koronny). Po wtóre zaś – że konflikt pomiędzy nim, a oskarżonymi w niniejszej sprawie, w szczególności z oskarżonym F., wynikał wyłącznie z faktu złożenia przez P. P. (1) obciążających relacji w tejże sprawie.

Tymczasem okoliczności ustalone w niniejszym postępowaniu apelacyjnym na podstawie dowodów z dokumentów, wymienione powyżej w sekcji 2.1.1., pod nr od 1 do 8, poddawały w wątpliwą

uczciwą
motywację P. P.
(1) w zakresie
obciążenia
oskarżonych w
niniejszej
sprawie.
Okoliczności w
postaci
umorzenie
śledztwa wobec
P. P. (1),
podejrzanego o
czyny z art. 197 §
1 k.k. w sprawie
Prokuratury
Rejonowej P.
(...) w P. o sygn.
(...) (poprzednio
(...)) oraz
skierowania
przeciwko
wymienionemu
we wskazanej
sprawie przez
prokuratora
wniosku w trybie
art. 335 k.p.k.
o konsensualne
zakończenie
sprawy
dotyczącej P.
P. (1) –
wskazywały, że
P. P. (1)
spotkał się z
przychylnością
organów
ścigania w
toczącej się
przeciwko
niemu sprawie
karnej, w której
pierwotnie
postawiono mu
nader poważne
zarzuty (z art.
197 § 1 k.k.).

Jakkolwiek prowadzone w niniejszej sprawie odwoławczej postępowanie dowodowe nie miało na celu wykazania ewentualnych nieprawidłowości w toku wymienionego śledztwa, to jednak potwierdziło stanowisko obrony w tym zakresie, w jakim wskazało na wątpliwości co do braku po stronie P. P. (1) innej motywacji w zakresie obciążania oskarżonych w niniejszej sprawie, niżli tylko dążenie do uzyskania legalnych korzyści procesowych. Wątpliwość ta stanowiła istotną przesłankę wykluczenia wiarygodności pomówień pochodzących od P. P. (1).

Kolejnym potwierdzeniem wątpliwości co do

wiarygodności P.
P. (1) jako źródła
dowodowego w
niniejszej
sprawie – w
szczególności z
uwagi na
niejasność jego
motywów,
którymi
kierował się
obciążając
oskarżonych –
były okoliczności
związane z
występowaniem
P. P. (1)
w charakterze
świadka w
sprawie
prowadzonej
przez Sąd
Okręgowy w P.
pod sygn. (...).
O przesłuchanie
wymienionego w
charakterze
świadka
wnioskował
oskarżyciel
publiczny,
wskazując go
jako istotnego
świadka ex
audiatu, przy
czym
wymieniony nie
był
bezpośrednio
powiązany z
przedmiotem
sprawy objętej
postępowaniem
o sygn. (...).
Złożone przez
niego w
wymienionym
postępowaniu
zeznania
wzbudziły

wątpliwości
sądu meriti
co do ich
wiarygodności i
to tak istotne,
że skutkowały
złożeniem
zawiadomienia o
możliwości
popęnienia
przez świadka
P. P. (1)
przestępstwa
składania
fałszywych
zeznań.

Wszczęte w
wyniku tego
zawiadomienia
śledztwo
przeciwko P. P.
(1) o czyn z art.
233 § 1 k.k.,
zakończyło się
decyzją
Prokuratury
Okręgowej w P. o
jego umorzeniu.

I w tym
wypadku,
prowadzone w
niniejszej
sprawie
postępowanie
dowodowe, z
oczywistych
względów, nie
obejmowało
swoim
przedmiotem
kwestii
ewentualnych
nieprawidłowości
w ramach
wymienionego
śledztwa, to
jednak
potwierdziło
konkluzję, że P.

P. (1) i w tym wypadku uzyskał korzystną dla siebie decyzję oskarżyciela publicznego, występując wcześniej w charakterze źródła dowodowego mającego wspierać stanowisko prokuratora w sprawie.

Okoliczności powyższe, jakkolwiek nie potwierdzały jednoznacznie stanowiska apelujących obrońców, co do istnienia nielegalnego porozumienia pomiędzy P. P. (1) a organem prokuratorskim, to jednak powodowały tak istotne wątpliwości co do motywacji P. P. (1) i szczerości jego relacji procesowych w niniejszej sprawie, że de facto dyskwalifikowały pochodzące od niego pomówienie, jako wyłączny dowód

sprawstwa i winy oskarżonych.

Przeprowadzone przez Sąd Apelacyjny postępowanie dowodowe obaliło także tezę Sądu I instancji, że konflikt pomiędzy P. P. (1), a oskarżonymi w niniejszej sprawie, w szczególności z oskarżonym F., wynikał wyłącznie z faktu złożenia przez P. P. (1) obciążających relacji w tejże sprawie.

Tymczasem okoliczności ustalone w niniejszym postępowaniu apelacyjnym, obejmujące fakt prowadzenia postępowania dowodowego w sprawie (...) Prokuratury Okręgowej w Z. Wydział IV Organizacyjno-Sądowy, dotyczącej gróźb bezprawnych kierowanych wobec P. P. (1) i jego konkubiny przez M. F., nakazywały

przyjąć, że
zaszłości
pomiędzy P. P.
(1) a pozostałymi
oskarżonymi, w
tym F., były
dalece bardziej
złożone i
wskazywały na
kierowanie się
przez P. P.
(1) nieuczciwymi
pobudkami.

Z okoliczności
tych wynikało
bowiem, że
groźby, o
których
zawiadomił
organy ścigania
P. P. (1), nie
potwierdziły się,
a postępowanie
w sprawie (...)
dotyczącego
owych gróźb
bezpprawnych
zostało
umorzone.
Nadto badane w
owym
postępowaniu w
charakterze
dowodu
nagranie
rozmowy
pomiędzy P.
P. (1) i M.
F., utrwalonej
w dniu (...)
r. (którego to
nagrania
autentyczność
potwierdzona
została w toku
wymienionego
śledztwa opinią
biegłych, z
dziedziny

badania telefonów komórkowych oraz badań fonoskopijnych), wskazywało jednoznacznie, że oskarżony F. nie groził P. P., a ten ostatni usiłował obciążać go fałszywie, rozgrywając przy tym własne nieuczciwe interesy.

Okoliczności powyższe nakazywały z kolei przyjąć, że również w niniejszym postępowaniu, wyjaśnienia i zeznania P. P. (1) nie mogły być uznane za relację o faktach, ale za narrację co najmniej przez wymienionego zmanipulowaną. Jako taka, relacja procesowa P. P. (1) nie mogła stanowić wyłącznego dowodu w sposób wystarczający potwierdzającego sprawstwo i winę oskarżonych w niniejszej sprawie.

Podkreślić należy, że zeznanie, wyjaśnienia P. P. (3) w toku rozpoznawanej sprawy są zmienne, ten świadek dopasowuje swoje zeznania do aktualnego etapu prowadzonego postępowania, zeznania są wzajemnie sprzeczne i nielogiczne.

Okoliczności potwierdzające wersję oskarżenia w zakresie zarzuconych oskarżonym czynów z art. 258 § 2 i 3 k.k. oraz z art. 282 k.k., nie wynikały też z zeznań świadka M. K.. Oceniając ten dowód, przeprowadzony na wniosek prokuratora na etapie postępowania apelacyjnego, w pierwszej kolejności zauważyć należało, że świadek ten zgłosił się do sprawy (początkowo

wysyłając pismo do prokuratury), dopiero na etapie postępowania odwoławczego i to w nader zaawansowanym jego stadium dowodowym – i to pomimo że deklarował posiadanie wiedzy na temat zdarzeń sprzed kilku lat oraz podkreślał swoją chęć przyczynienia się do pociągnięcia winnych do odpowiedzialności karnej – jako wyłączny powód swojego zgłoszenia się do sprawy. Fakt ten niewątpliwie stanowił pewien przyczynek do powzięcia wątpliwości co do szczerości świadka.

Za przyjęciem jego wiarygodności nie przemawiał także fakt (wskazany w sekcji 2.1.1. pod nr 9) skazania M. K. wyrokiem Sądu Rejonowego w Środzie W.. z dnia (...), sygn.

(...), za czyn z art. 233 k.k.

Niezależnie od powyższego, podkreślenia wymagało, że relacje procesowe M. K. nie dotyczyły w ogóle zdarzeń będących przedmiotem postawionych oskarżonym zarzutów. Treść jego zeznań wskazywała, że świadek opisywał zdarzenie w postaci wywiezienia W. P. do lasu i zastraszania go, które świadek umiejscawiał w czasie około roku (...) r. Świadek przyznał przy tym wprost, że nie posiada żadnej wiedzy na temat zdarzenia w postaci zagrożenia pokrzywdzonemu P. przez grupę uzbrojonych mężczyzn w (...) r.

Zeznania świadka M. K. złożone w toku niniejszego postępowania apelacyjnego, ocenić zatem

należało jako dowód nieprzydatny i niemiarodajny w zakresie czynienia ustaleń faktycznych dotyczących okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy karnej.

Okoliczności ekskulpujące oskarżonego J. W. (1) od sprawstwa i winy w zakresie przypisanego mu w pkt 3 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, czynu z art. 158 § 1 k.k. i art. 189 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., popełnionego na szkodę D. W. (1), nie wynikały z dopuszczonego w toku postępowania odwoławczego, na wniosek oskarżonego, dowodu z nagrania (w postaci transkrypcji) rozmowy z dnia (...) r. wymienionym

oskarżonym a P.
B. (1).

Z treści
utrwalonej
rozmowy nie
wynikało w
żaden sposób,
jakoby P. B.
(1) przyznał,
że zeznając w
toku niniejszej
sprawy,
fałszywie
obciążał
oskarżonego J.
W. (1), opisując
jego udział w
pobiciu D. W.
(1). Utrwalona
rozmowa –
choćby ze
względu na
swoją
enigmatyczność
– nie dostarczała
przesłanek
wystarczających
dla skutecznego
podważenia
stwierdzonej
przez Sąd I
instancji
wiarygodności
zeznań świadka
P. B. (1). J.
trafnie wskazał
Sąd I instancji,
zeznania
wymienionego
świadka w
zakresie opisu
przebiegu
zdarzenia
obejmującego
pozbawienie
wolności i
pobicie D. W.
(1), pozostawały
w zgodzie z

zeznaniem
samego
pokrzywdzonego,
złożonymi na
etapie śledztwa
oraz zeznaniem
świadka ex
audiatu M. P. i
świadka
incognito nr 2,
a w pewnym
zakresie również
z zeznaniem
P. R. (1)
i wyjaśnieniami
oskarżonego S.
R.. Dodać
należało, że brak
było
jakichkolwiek
racjonalnych
podstaw do
przyjęcia
założenia,
jakoby wszystkie
osoby te zmówiły
się w celu
falszywego
pomówienia J.
W. (1).

Wobec istnienia
w sprawie
wspomnianego,
wzajemnie
potwierdzającego
się materiału
dowodowego,
wyjaśnienia
oskarżonego J.
W. (1), złożone w
toku niniejszego
postępowania
apelacyjnego,
uznane być
musiały za
niewiarygodne.
Przeczenie przez
oskarżonego
swojej winie oraz

		<p>jego twierdzenie, jakoby z przedstawionego nagrania rozmowy wynikać miał fakt przyznania się przez świadka P. B. (1) do fałszywego obciążania oskarżonego, pozostawały w sprzeczności z treścią przywołanych wyżej dowodów i uznane być musiały za realizację przyjętej przez oskarżonego linii obrony, nie zaś prawdziwą relację o faktach.</p> <p>Opisane w części niejawniej uzasadnienia.</p>	
<p>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
1.	<p>Zarzuty apelacji obrońcy oskarżonego J. W. (1), adwokat N. W.:</p>	# zasadny	
2.		# częściowo zasadny	
3.		# niezasadny	
4.			

5.	naruszenie przepisów	# zasadny
6.	postępowania,	# częściowo
7.	art. 2 § 2	zasadny
8.	k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez	# niezasadny
9.	naruszenie	# zasadny
10.	wymogu	# częściowo
11.	opierania	zasadny
12.	wszelkich	# niezasadny
13.	rozstrzygnięć na	# zasadny
14.	prawdziwych	# częściowo
15.	ustaleniach	zasadny
16.	faktycznych, a	# niezasadny
17.	więc takich,	# zasadny
18.	które zostały	# częściowo
19.	udowodnione, a	zasadny
20.	więc wykazane	# niezasadny
21.	wiarygodnymi	# zasadny
22.	dowodami,	# częściowo
23.	naruszenie	zasadny
24.	przepisów	# niezasadny
25.	postępowania,	# zasadny
26.	art. 4 k.p.k.,	# częściowo
27.	art. 7 k.p.k.	zasadny
28.	i art. 8 § 1	# niezasadny
29.	k.p.k. w zw. z	# zasadny
30.	art. 410 k.p.k.,	# częściowo
31.	polegającą na	zasadny
32.	przekroczeniu	# niezasadny
33.	granic	# częściowo
34.	swobodnej	zasadny
35.	oceny dowodów,	# niezasadny
36.	braku	# zasadny
37.	dokonania przez	# częściowo
38.	Sąd	zasadny
39.	samodzielnych	# niezasadny
40.	ustaleń	# częściowo
41.	faktycznych oraz	zasadny
42.	niewzględnieniu	# niezasadny
43.	dowodów	# zasadny
44.	przemawiających	# częściowo
45.	na korzyść	zasadny
46.	oskarżonego J.	# częściowo
47.	W. poprzez:	zasadny
48.	- powielenie	# niezasadny
49.	przez Sąd	

2.	ustaleń oskarżyciela	# zasadny
3.	publicznego w zakresie czynu z	# częściowo zasadny
4.	art. 258 § 2 k.k.	# niezasadny
5.	- błędne przyjęcia, że D.	# zasadny
6.	W. i M. F.	# częściowo zasadny
7.	kierowali grupą przestępczą, a J.	# niezasadny
8.	W. brał w niej udział,	# zasadny
9.	- dowolne przyjęcie	# częściowo zasadny
10.	podziału ról i zadań w	# niezasadny
11.	rzekomo istniejącej grupie	# zasadny
12.	przestępczej, - błędne przyjęcie, że łączące oskarżonych więzy pokrewieństwa, powinowactwa i znajomości mogą uzasadniać istnienie grupy przestępczej	# częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny
	- oparcie ustaleń Sądu na ogólnikowych i niewiarygodnych pomówieniach P. P. oraz zeznaniach świadka incognito (nr 1),	# niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny
	- błędne przyjęcie, że oskarżony J. W. miał świadomość i	# częściowo zasadny # niezasadny # zasadny

zamiar grożenia W. P.,	# częściowo zasadny
- brak dokonania oceny wyjaśnień	# niezasadny
J. W. w zakresie, w jakim	# zasadny
zaprzeczył on udziałowi w	# częściowo zasadny
przestępstwie na szkodę W. P.,	# niezasadny
- uznanie przez Sąd, że zeznania świadka	# zasadny
incognito (nr 1) są kategoriyczne, spójne i	# częściowo zasadny
konsekwentne, w sytuacji gdy świadek w	# zasadny
trakcie składania zeznań zatajała pewne	# częściowo zasadny
okoliczności i nie odpowiadała na istotne pytania, co dowodzi, iż	# niezasadny
jej zeznania nie są szczere, a co za tym idzie są	# zasadny
niewiarygodne,	# częściowo zasadny
- wybiórczą ocenę zeznań świadka B. M.,	# niezasadny
- oparcie ustaleń Sądu na	# zasadny
odwołanych w toku rozprawy	# częściowo zasadny
zeznaniach P. B. i D. W.	# niezasadny
oraz zeznaniach świadka	# zasadny
incognito (nr 2, świadka „ze słyszania”)	# częściowo zasadny
sprzecznymi z	# niezasadny
	# zasadny

zeznaniami D. G. i P. R.,	# częściowo zasadny
- uznanie za wiarygodne zeznań P. B. w części, w jakiej sprzeczne są one z zeznaniami pokrzywdzonego D. W.,	# niezasadny
- wybiórczą analizę zeznań świadków D. G. i P. R.	# zasadny
- uznanie, że J. W. poprzez zastosowanie w stosunku do pokrzywdzonego D. W. chwytów za szyję ramieniem spowodował kilkukrotną utratę przez niego przytomności, pomimo tego, że D. W. nie potwierdził powyższej okoliczności przed Sądem,	# częściowo zasadny
naruszenie przepisów postępowania art. 167 k.p.k. i art. 194 k.p.k.,	# niezasadny
polegającą na dopuszczeniu przez organ procesowy dowodu z ustnej opinii biegłego C. Ż., bez należytego	# częściowo zasadny

umocowania,
bowiem dowód
z opinii biegłego
winien być
przeprowadzony
na podstawie
postanowienia, o
jakim mowa
w art. 194
k.p.k., które to
postanowienie
nie zostało przed
przesłuchaniem
biegłego
wydane, w
rezultacie czego
biegły nie był
uprawniony do
wydania ustnej
opinii,
samodzielnie
ustalił jej zakres,
co budzi
wątpliwości co
do
obiektywizmu
wniosków
zawartych w tej
opinii,

***naruszenie
przepisów
postępowania,
art. 424 § 1
k.p.k. w zw.
art. 413 § 2
pkt 1 k.p.k.,***
polegające na
sporządzeniu
przez Sąd
uzasadnienia
wyroku
nieprzystającego
do jego
sentencji, a to
poprzez
przyjęcie w
kwalifikacji
prawnej czynu,
przypisanego J.

W. w punkcie 3 wyroku, art. 12 k.k., podczas, gdy z treści uzasadnienia wyroku wynika, że Sąd „wyliminował z opisów przypisanych oskarżonym czynów art. 12 k.k., uznając, że pozbawienie wolności i pobicie pokrzywdzonego D. W. (1) miało miejsce raz”,

naruszenie przepisów postępowania, art. 424 § 1 k.p.k. poprzez nieprawidłowe, niespełniające zakreślonych przepisem wymogów uzasadnienie wyroku, oparcie go na nieprawidłowej i niepełnej ocenie dowodów i okoliczności oraz niewyjaśnienie zachodzących wątpliwości co do popełnienia przez oskarżonego J. W. zarzucanych mu czynów i przypisanie ich na jego niekorzyść,

***błąd w
ustaleniach
faktycznych,***

będący
rezultatem
powyższych
naruszeń prawa
procesowego,
polegający na
przyjęciu, że
oskarżony J.
W. dopuścił
się zarzucanych
mu czynów,
w sytuacji gdy
ustalenia Sądu
Okręgowego w
przedmiocie
winy
oskarżonego
opierają się w
przeważającym
zakresie na
pomówieniach
P. P. i
zeznaniach
świadka P. B.,
jak również
świadków
incognito (nr 1
i 2), które
nie spełniają
kryteriów
wiarygodności,
gdyż w istotnej
części są
niezgodne z
pozostałym
materiałem
dowodowym w
sprawie.

***Zarzuty
apelacji
obrońcy
oskarżonego
M. B., adwokata
T. K.***

***naruszenie
przepisów
postępowania
art. 4 k.p.k.***
polegające na
przyjęciu za
podstawę
orzeczenia
wyłącznie
okoliczności
przemawiających
za
prawidłowością
wersji
przedstawionej
w akcie
oskarżenia, przy
jednoczesnym
zaniechaniu
rozważenia
okoliczności
korzystnych dla
oskarżonych,

***naruszenie
przepisów
postępowania
art. 5 k.p.k.***
polegające na
rozstrzygnięciu
wątpliwości,
które nie zostały
usunięte w
postępowaniu
na niekorzyść
oskarżonego M.
B.,

***naruszenie
przepisów
postępowania
art. 7 k.p.k.***
poprzez
naruszenie
zasady
swobodnej
oceny dowodów
i jednoczesnym
naruszeniem
zasad

prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego poprzez ustalenie stanu faktycznego w oparciu o wyjaśnienia oskarżonego P. P. (1) pomimo ich sprzeczności z zeznaniami świadków B. M. (1), S. G. oraz W. P.,

naruszenie przepisów postępowania art. 410 k.p.k.

poprzez uwzględnienie tylko i wyłącznie okoliczności przemawiających za prawidłowością aktu oskarżenia, z jednoczesnym pominięciem okoliczności korzystnych dla oskarżonego M. B., poprzez zakwestionowanie konsekwentnych i spójnych zeznań świadków B. M. (1), S. G. oraz W. P. a dotyczących kluczowych z punktu widzenia wyczerpania znamion przestępstw zarzuconych

oskarżonemu M.
B.,

***naruszenie
przepisów
postępowania
art. 424 k.p.k.***

polegające na
sporządzeniu
uzasadnienia
wyroku bez
wskazania jakie
fakty Sąd uznał
za udowodnione
lub
nieudowodnione
oraz na jakich w
tej mierze oparł
się dowodach
i dlaczego nie
uznał dowodów
przeciwnych,
bowiem
lakoniczne
stwierdzenie, że
Sąd nie daje
wiary świadkowi
bez
szczegółowego
uzasadnienia
takiego
stanowiska nie
wyczerpuje
wymogów tego
przepisu i nie
pozwala na
kontrolę
instancyjną
orzeczenia.

***błąd w
ustaleniach
faktycznych***

polegający na
przyjęciu, że M.
B. w (...) r.
brał udział w
zorganizowanej
grupie
przestępczej o

charakterze
zbrojnym
podczas gdy
zebrany w
sprawie materiał
dowodowy nie
pozwala na
przyjęcie takich
ustaleń, w
szczegółności
brak
jakiegokolwiek
dowodu na
istnienie takiej
grupy, jej
hierarchii oraz
struktury,

***błąd w
ustaleniach
faktycznych***

polegający na
przyjęciu, że M.
B. w (...) r. w
P. i O. działając
wspólnie i w
porozumieniu z
pozostałymi
oskarżonymi
grożąc W. P.
użyciem
przemocy,
używając
narzędzi w
postaci kija
bejsbolowego,
pałki
teleskopowej
oraz broni
doprowadził go
do
niekorzystnego
rozporządzenia
mieniem,

***błąd w
ustaleniach
faktycznych***

polegający na
przyjęciu, że

oskarżony M.
B. wraz z
pozostałymi
oskarżonymi
podczas
spotkania w
dyskotece w O.
posiadał broń,
oskarżony P.
P. (1) posiadał
palkę
teleskopową, a
oskarżony J.
W. (1) kij
bejsbolowy,
podczas gdy jest
to sprzeczne
z zeznaniami
świadków M., G.
oraz P.,

***błąd w
ustaleniach
faktycznych***

polegający na
przyjęciu, że
W. P. został
zmuszony przez
M. B. i
pozostałych
oskarżonych do
sprzedaży
udziałów w
spółce PPHU
(...) podczas gdy
sam
pokrzywdzony
od początku
konsekwentnie i
kategorycznie
temu zaprzecza,
a nadto
zaprzeczają
temu
świadkowie S. G.
i B. M. (1).

***Zarzuty
apelacji
obrońcy***

oskarżonego
M. B., adwokat
M. I.:

błąd w
ustaleniach
faktycznych,
skutkujący
przypisaniem
oskarżonemu
czynu z art. 258
§ 2 k.k. w zw. z.
z art. 64 § 1 k.k.,
pomimo że:

- nie zostało
wykazane, aby
w ogóle doszło
do popełnienia
jedyne
przestępstwa,
którego
członkowie
domniemanej
grupa miałby się
dopuszczać,

- nie zostało
wykazane, że
w tym okresie
istniała grupa
przestępcza o
charakterze
zbrojnym
kierowana przez
M. F. i D. W. (4),

- nie wykazano
jaką rolę miał
ewentualnie
pełnić oskarżony
w
zorganizowanej
grupie
przestępczej
oraz by
oskarżony swą
świadomością
obejmował

działanie takiej grupy,

- nie wykazano świadomości oskarżonego w zakresie działania w strukturach grupy jego podporządkowania strukturom i hierarchii grupy

- nie wskazano, na czym miałyby polegać rzekoma trwałość struktur wykreowanej ten sposób grupy,

- nie zostało wykazane, aby poszczególne osoby wymieniane jako członkowie grupy przestępczej miały świadomość wykonywania zadań zleconych na rzecz tej grupy oraz by w ogóle zadania na rzecz takiej grupy były przez kogokolwiek realizowane,

- nie wskazano ewentualnych różnic na tle przepisów o współsprawstwie oskarżonych w ramach popełnienia czynu z art.

282 kk oraz
popelnienia tego
przestępstwa w
ramach
zorganizowanej
grupy
przestępczej o
charakterze
zbrojnym,

***naruszenie
przepisów
postępowania
art. 424 k.p.k.
i art. 410
k.p.k.*** poprzez
zaniechania
przedstawienia
w treści
pisemnych
motywów
wyroku,
rozważań
dotyczących
istoty pojęcia
zorganizowanej
grupy
przestępczej w
odniesieniu do
realiów
niniejszej
sprawy,

***błąd w
ustaleniach
faktycznych,***
poprzez
przypisanie
oskarżonemu
czyn z art. 282
k.k. w zw. z. z
art. 64 § 1 k.k.,
pomimo że:

- wyjaśnienia P.
P. (1) zawierają
sprzeczność w
zakresie
sprawstwa

oskarżonego M.
B.

- jedynym
dowodem winy
oskarżonego są
w tym zakresie
wyjaśnienia P.,
obarczone
kontrowersjami
w związku ze
współpracą z
organami
ścigania,

- wyjaśnienia P.
P. (1) pozostają
w sprzeczności
ze znanymi
świadków W. P.,
S. G., B. M. (1),

***naruszenie
przepisów
postępowaniaart.***

***184 § 1, 3, 4
k.p.k. w zw. z
art. 3 k.p.k.,
oraz art. 174
k.p.k.*** poprzez
przesłuchanie na
rozprawie w
dniu (...) (...) r.
świadka
incognito nr 1 za
pośrednictwem
telefonu, w
sposób
uniemożliwiający
słyszanie
świadka
komukolwiek
poza
Przewodniczącą
składu
sędziowskiego
oraz
prokuratorem,

***naruszenie
przepisów***

**postępowania
art. 17 § 1 pkt.**

3 k.p.k. poprzez
nie umorzenie
postępowania w
sprawie
posiadania przez
oskarżonego
środka
odurzającego w
postaci kokainy
w ilości 0,30
g w sytuacji
gdy społeczna
szkodliwość
czynu jest
znikoma.

**Zarzuty
apelacji
obrońcy
oskarżonego
M. F.,** adwokata
P. S.:

**naruszenie
przepisów
postępowania
art. 7 k.p.k.,**
poprzez dowolną
ocenę wyjaśnień
P. P. (1)
i uznanie ich
za wiarygodne,
pomimo ich
fałszywości i
złożenia w
zamian za
uzyskanie
korzystnego dla
ww.
oskarżonego
orzeczenia w
innej sprawie
karnej,

**naruszenie
przepisów
postępowania
art. 7 k.p.k.**

polegające na
bezpodstawnym
uznaniu części
wyjaśnień
oskarżonego M.
F. za
niewiarygodne

***naruszenie
przepisów
postępowania
art.7 k.p.k.,***
polegającą na
dowolnej ocenie
zeznań
świadców: W.
P., S. G. oraz
B. M. (1) oraz
zeznań świadka
incognito nr 1

***naruszenie
przepisów
postępowania
art. 170 § 1 pkt
1 k.p.k. w zw.
z art. 4 k.p.k.***
polegającą na
bezpodstawny
uznaniu, że
przeprowadzenie
dowodów: z
dokumentów w
postaci opinii
psychologicznych
biegłej F. M. co
do
wiarygodności
zeznań
pokrzywdzonych
w sprawie (...) Prokuratury
Rejonowej P.
- (...) oraz
postanowienia o
umorzeniu
względem P. P.
(1)
postępowania w
zakresie

zgwałcenia przez
niego dwóch
kobiet, jest
nieprzydatne dla
rozstrzygnięcia
niniejszej
sprawy oraz, że
nie da się ich
przeprowadzić,

***naruszenie
przepisów
postępowania
art. 184 § 3
k.p.k. w zw.
z art. 6 k.p.k.
i 410 k.p.k.***

polegającą na
przesłuchaniu
świadka
incognito poza
salą rozpraw bez
obecności przy
tej czynności
sędziego
wyznaczonego
ze składu Sądu
co stanowi
naruszenie
prawa do
rzetelnego
procesu i zasady
bezpośredniości,
a tym samym
prawa do
obrony, co miało
wpływ na treść
wyroku bowiem
zeznania tego
świadka zostały
ocenione jako
wiarygodne i
zostały
wykorzystane do
ustalenia winy
M. F.,

***naruszenie
przepisów
postępowania***

art. 4 k.p.k.
polegającą na
braku
zaznajomienia
się wszystkich
członków składu
Sądu z pełnymi
protokołami
zeznań świadka
incognito nr
1 i czynienie
ustaleń
faktycznych
jedynie na
podstawie
wyciągów
protokołów
przesłuchań tego
świadka jakie
złożył on
postępowaniu
przygotowawczym,
a których treść
podtrzymał
będąc
przesłuchanym
na etapie
postępowania
sądowego co
mogło mieć
wpływ na treść
wyroku,

**błąd w
ustaleniach
faktycznych,**
polegający na
przyjęciu , że
oskarżony M. F.
brał udział w
zorganizowanej
grupie
przestępczej o
charakterze
zbrojnym,
kierując jej
działaniami
oraz, że wymusił
na W. P.
sprzedaż

udziałów w
spółce z o.o. (...)
oraz
wyposażenia
dyskoteki,
pomimo braku
dostatecznych
podstaw do
przypisania mu
winy.

**Zarzuty
apelacji
obrońcy
oskarżonych
A. W. i J. W.
(1),** adwokata
M. M. (2):

**błąd w
ustaleniach
faktycznych** w
zakresie zarzutu
popelnienia
przestępstwa na
szkodę W. P.,
wyrażającego się
w dokonaniu
ustaleń co do
przebiegu i daty
zdarzenia oraz
przyjęciu opisu
czynu w sposób
niezgodny z
uznanymi przez
Sąd za
wiarygodne
dowodami;

**naruszenie
przepisów
postępowania
art. 7 k.p.k.** w
zakresie
wszystkich
części wyroku
objętych
niniejszą
apelacją poprzez
prowadzenie

analizy dowodów w oderwaniu od ich faktycznej treści, pominięcie przy dokonywaniu ustaleń faktycznych części dowodów pomimo ich ujawnienia na rozprawie, brak analizy motywów kierujących zeznaniami poszczególnych osób, pominięcie sprzeczności pomiędzy dowodami uznanymi za wiarygodne,

naruszenie przepisów postępowania zawartych w art. 184 k.p.k.
poprzez uznanie za uzasadnione utajnienie przy zastosowaniu instytucji świadka incognito okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia i w efekcie wyrażenie zgody na uchylanie się świadków anonimowych od odpowiedzi na pytania,

naruszenie przepisów

	<p>postępowania art. 193 § 1 k.p.k., art. 194 k.p.k. i art. 198 § 1 k.p.k., poprzez uznanie za dowód z opinii biegłego i podstawę ustaleń faktycznych zeznań dr C. Ż. (2), które nie miały charakteru takiego dowodu,</p> <p>naruszenie przepisów postępowania art. 17 § 1 pkt. 9 k.p.k., w zakresie przestępstwa na szkodę D. W. (1), poprzez jego nie zastosowanie pomimo istnienia przesłanek do umorzenia postępowania na podstawie wskazanego przepisu.</p>		
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Ad. pkt 1, 2, 5, 6, 7, 11, 12, 16, 17, 21, 27 i 29 – zarzuty apelacji</p>			

**obrońców
oskarżonych
M. B., M. F., A.
W. i J. W. (1)**

Podzielić
należało
stanowisko
wyrażone w
apelacjach
obrońców
oskarżonych J.
W. (1), M. B.,
M. F. i A. W. w
tym zakresie, w
jakim
kwestionowali
oni
prawidłowość
przypisania
oskarżonym
przestępstwa
udziału **w**
zorganizowanej
grupie
przestępczej o
charakterze
zbrojnym, a
oskarżonemu F.
– kierowanie tą
grupą.

Rację mieli
zatem apelujący
obrońcy,
podnosząc, że
Sąd I instancji
– w zakresie
zarzuconych
oskarżonym
czynów z **art.**
258 § 2 i
§ 3 k.k.,
nie sprostał
wymaganiom
oparcia
rozstrzygnięcia
na
skonkretyzowanych
podstawach

faktycznych,
wynikających
jednoznacznie z
dowodów –
wynikającym z
art. 410 k.p.k.,
jak również
konieczności
należytego
opisania
przeprowadzonego
przez sąd w
tym zakresie
wnioskowania w
uzasadnieniu
wyroku, co
wynika z kolei
z art. 424 § 1
pkt 1 k.p.k. Treść
uzasadnienia
zaskarżonego
wyroku
wskazywała, że
przekonanie
Sądu I instancji
o sprawstwie i
winie
oskarżonych w
zakresie
wymienionego
czynu, opierało
się wyłącznie
na dowodzie
z wyjaśnień
oskarżonego P.
P. (1), przy czym
podstawą owego
przekonania
była nie tyle
analiza
wskazanego
dowodu, co
proste
przytoczenie
jego treści, w
zakresie, w
jakim P. P.
(1) opowiadał o
funkcjonowaniu
grupy

przestępczej. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie wskazano zatem faktów, które stanowiłyby wystarczające przesłanki do wywiedzenia stanowczej konkluzji w przedmiocie sprawstwa oskarżonych.

J. słusznie wytknęli apelujący, Sąd I instancji nie poczynił żadnych ustaleń faktycznych w przedmiocie sposobu działania grupy przestępczej, w szczególności tego, czy celem jej było dokonanie jednego tylko konkretnego przestępstwa; ustalenia zaś w przedmiocie hierarchii w grupie tej panującej, czy wzajemnych relacji pomiędzy jej członkami były de facto szcątkowe i polegały zasadniczo na prostym odwołaniu się do treści wyjaśnień P. P. (1). Za całe

uzasadnienie
podstawy
dowodowej i
faktycznej
rozstrzygnięcia
Sądu I instancji
w omawianym
zakresie służyło
wskazanie, że „z
wyjaśnień P. P.
(1) wynika, że
przynależał on
do
zorganizowanej
grupy
przestępczej
kierowanej
wspólnie przez
D. W. (4) i M.
F.. P. P. (1) pełnił
w tej grupie
rolę poślednią,
wykonywał
polecenia M.
F. i M.
B.” Tymczasem
okoliczności z
zakresu relacji
pomiędzy
domniemanymi
członkami grupy
przestępczej, czy
celu i sposobu
działania grupy
stanowiły
niezbędne
przesłanki
pozwalające
przesądzić, czy
oskarżeni
tworzyli między
sobą relacje
pozwalające
stwierdzić, że
funkcjonowali w
sposób właściwy
dla grupy
przestępczej. Z
całą pewnością
ustaleń w

zakresie
przestępczych
powiązań o
charakterze
zorganizowanej
grupy
przestępczej nie
mogło zastąpić
samo
stwierdzenie
istnienia więzi
rodzinnych, czy
znajomości, a
nawet pewnych
przestępczych
zaszłości
pomiędzy
oskarżonymi w
niniejszej
sprawie.

Apelujący rację
mieli i w
tym zakresie, w
jakim podnosili,
że wyjaśnienia
P. P. (1)
nie stanowiły
wystarczającej
podstawy
dowodowej
rozstrzygnięcia o
sprawstwie i
winie
oskarżonych w
zakresie czynu z
art. 258 § 2 i 3
k.k. J. wykazane
zostało w toku
niniejszego
postępowania
odwoławczego
**(o czym mowa
była powyżej
w sekcji
2.2.2.)**, wartość
dowodowa
wyjaśnień P. P.
(1), złożonych
w charakterze

oskarżonego została skutecznie zakwestionowana, a jego zeznania złożone w charakterze świadka w tymże postępowaniu odwoławczym, również okazały się niewiarygodne. W tej sytuacji, stanowcze stwierdzenie przez Sąd I instancji sprawstwa i winy oskarżonych w zakresie czynu z art. 258 § 2 i 3 k.k., uznane być musiało za dowolne i jak trafnie zarzucali apelujący, naruszające zasadę oceny dowodów wynikające z art. 7 k.p.k.

Oparcie ustaleń faktycznych w zakresie sprawstwa i winy oskarżonych co do czynu z art. 258 § 2 i 3 k.k., na jednym tylko wadliwie ocenionym dowodzie, powodowało, że zasadne okazały się także podniesione w apelacjach, dotyczące

wskazanego
czynu, zarzuty
błędu w
ustaleniach
faktycznych.
Prawidłowe
ustalenie faktów
musi bowiem
opierać się na
wynikach
postępowania
dowodowego
przeprowadzonego
zgodnie z
regułami prawa
dowodowego,
musi zatem
posiadać
wystarczające
podstawy
dowodowe,
czego w
omawianym
przypadku –
wobec
skutecznego
zanegowania
wartości
dowodowej
wyjaśnień P. P.
(1) – zabrakło.
Rozstrzygnięcie
uznające
sprawstwo i
winę
oskarżonych
winno też
opierać się na
wystarczających
podstawach
faktycznych. W
omawianym zaś
przypadku – jak
trafnie zarzucili
apelujący
obrońcy, a o
czym
nadmieniono już
powyżej – Sąd I
instancji

poniechał
ustalenia
okoliczności
kluczowych dla
przesądzenia o
istnieniu grupy
przestępczej,
poprzestając na
prostym
przywołaniu
treści relacji
procesowych P.
P. (1).

W tej sytuacji,
stanowcze
stwierdzenie
przez Sąd I
instancji
sprawstwa i winy
oskarżonych w
zakresie czynu z
art. 258 § 2
i 3 k.k. – jak
trafnie zarzucili
apelujący – było
dowolne.

**Ad. pkt 1, 2, od
5 do 11, od 13
do 15, 18, 21,
23 i od 27 do
29 – zarzuty
apelacji
obrońców
oskarżonych
M. B., M. F., A.
W. i J. W. (1)**

Stanowisko
apelujących
obrońców
podzielić
należało także i
w tym zakresie,
w jakim
zarzucili, że
Sąd I instancji
nie sprostał
wymaganiom

oparcia
rozstrzygnięcia
na należycie
wykazanych
podstawach
dowodowych i
faktycznych
również w
zakresie
zarzuconego
oskarżonym
czynu z **art.
282 k.k.**, na
szkodę W. P.. I
w tym wypadku
przekonanie
Sądu I instancji
o sprawstwie i
winie
oskarżonych w
zakresie
wymienionego
czynu, opierało
się wyłącznie
na dowodzie
z wyjaśnień
oskarżonego P.
P. (1), którego
wartość
dowodowa (**o
czym mowa
była powyżej
w sekcji
2.2.2.**), została
w toku
postępowania
apelacyjnego
skutecznie
zakwestionowana.

Apelujący mieli
zatem rację
zarzucając
Sądowi I
instancji
naruszenie art.
7 k.p.k. w
zw. z art. 410
k.p.k. poprzez
dowolność w

zakresie oceny dowodu z wyjaśnień P. P. (1). Przeprowadzone w toku niniejszego postępowania odwoławczego postępowanie dowodowe wykazało bowiem, że P. P. (1) mógł mieć odnośnie złożenia wyjaśnień obciążających oskarżonych, inną zgoła motywację, niż chęć przełamania solidarności przestępczej i uzyskania w ten sposób legalnych korzyści procesowych (jako tzw. mały świadek koronny). Jakkolwiek nie potwierdziło się w sposób jednoznaczny stanowisko obrony, jakoby P. P. (1) wszedł w nielegalny układ z organami ścigania, to jednak opisane powyżej okoliczności dotyczące innych spraw karnych, w których P. P.

(1) pojawiał się jako świadek wnioskowany przez oskarżyciela publicznego albo też występował w charakterze oskarżonego (podejrzanego), wobec którego zapadały nader dlań korzystne decyzje prokuratora – stwarzał istotne wątpliwości co do faktycznych pobudek i motywacji P. P. (1), co powodowało z kolei wątpliwości co do miarodajności i wiarygodności jego relacji procesowych składanych w niniejszej sprawie.

Apelujący obrońcy wykazali także, iż motywacja P. P. (1) do fałszywego obciążania współoskarżonych mogła wynikać również ze skomplikowanych zaszłości pomiędzy nimi, w tym takich o charakterze konfliktu, którego

przyczyną nie
był bynajmniej
– jak przyjął
Sąd I instancji
– wyłącznie fakt
złożenia przez
P. P. (1)
obciążających
relacji w
niniejszej
sprawie. Na
istnienie takich
relacji pomiędzy
P. P. (1), a
innymi
oskarżonymi w
sprawie, w
szczególności M.
F., wskazywały z
kolei
okoliczności
związane z próbą
uwikłania tego
ostatniego przez
P. P. (1)
w sprawę o
kierowanie
gróźb karalnych,
ujawnione w
nagranej
rozmowie
pomiędzy
wymienionymi z
dnia (...) r.

Uwzględniając
powyższe
stwierdzić zatem
należało, że rację
mieli apelujący
obrońcy
wskazując, iż
wyjaśnienia i
zeznania P. P.
(1) nie mogły być
uznane za relację
o faktach, ale
za narrację co
najmniej przez
wymienionego

zmanipulowaną.
W tej sytuacji,
uczynienie przez
Sąd I instancji z
relacji
procesowej P. P.
(1) wyłącznego
dowodu
potwierdzającego
sprawstwo i
winę
oskarżonych w
zakresie czynu
z art. 282
k.k., uznane
być musiało
za naruszenia
przepisów **art. 7
k.p.k. w zw. z
art. 410 k.p.k.**

Naruszeniem
ostatniego z
wymienionych
przepisów – jak
trafnie wytknęli
apelujący
obrońcy – było
także
poniechanie
przez Sąd I
instancji
ustalenia
istotnych
okoliczności
zdarzenia
obejmującego
przejęcie
dyskoteki od
pokrzywdzonego
P.. Wśród tych
brakujących
okoliczności
szczególnie
istotny był
nieodtworzony
przebieg
trwającego ok.
30 min.
spotkania

pomiędzy m.in. oskarżonymi F. i J. W. (1) a pokrzywdzonym P. w bliżej nieustalonym dniu w (...) r., które to spotkanie poprzedzać miało przeniesienie własności dyskoteki. Brak odtworzenia okoliczności owego spotkania, pozostawiał znaczną przestrzeń dla wątpliwości chociażby co do przyczyn przeniesienia własności dyskoteki, czy motywacji stron tejże transakcji, w tym przesłanek, którymi kierował się pokrzywdzony W. P. przy jej dokonywaniu.

W kontekście tych wątpliwości oraz podważenia wiarygodności wyjaśnień P. P. (5), jako oczywiste niezasadne jawiło się także przyjęcie przez Sąd I instancji – co również słusznie

wytknęli
apelujący
obrońcy –
jakoby pewnym
było, że

świadcowie

W. P., B. M.

(1) oraz S.

G. w swoich

zeznaniach

zataili część

wiedzy na temat

okoliczności

przeniesienia

własności

dyskoteki.

Zgromadzony w

niniejszej

sprawie materiał

dowodowy – w

sytuacji

skutecznego

poddania w

wątpliwość

wiarygodności

wyjaśnień i

zeznań P. P. (1)

– nie pozwalał

bowiem

wykluczyć, że

okoliczności

przeniesienia

własności

dyskoteki, w tym

motywy stron

też transakcji,

były odmienne

niż wymuszenie.

Podobnie – w

sytuacji, gdy

wyjaśnienia i

zeznania P. P. (1)

nie mogły nadal

jednoznacznie

potwierdzać

przestępczych

zachowań

oskarżonych,

niezasadna była

ocena Sądu I instancji, że negowanie przez oskarżonych **M. B., M. F., A. W. i J. W. (1)**, czyniło ich wyjaśnienia niewiarygodnymi i służącymi wyłącznie realizacji ich linii obrony.

Apelujący obrońcy rację mieli również w tym zakresie, w jakim wskazywali, że **zeznania świadka incognito nr 1** nie stanowiły wystarczającego potwierdzenia wiarygodności relacji procesowych P. P. (1).

Zważywszy na bardzo ograniczony zakres informacji, które świadek ten podawał i jego występowanie wyłącznie w charakterze świadka ex audiatu czerpiącego informacje z innych źródeł pośrednich – jego zeznania ocenić należało, jako

zrelacjonowanie
środowiskowych
pogłosek, nie
zaś prezentację
wiedzy o faktach
potwierdzających
jednoznacznie
wypełnienie
przez
oskarżonych
ustawowych
znamion czynu z
art. 282 k.k.

Dodać należało,
że wersji
zdarzenia
przyjętej przez
Sąd I instancji
na podstawie
wyjaśnień P.
P. (1) nie
potwierdziły
zeznania
świadka M. K.,
objęte
wnioskiem
dowodowym
prokuratora
zgłoszonym na
końcowym
etapie
niniejszego
postępowania
apelacyjnego. J.
wskazano
powyżej w sekcji
2.2.2., treść
zeznań
wymienionego
świadka
wskazywała, że
opisywał on
zdarzenia nie
będące
przedmiotem
zarzutów
postawionych
oskarżonym w
niniejszej

sprawie,
przyznając przy
tym wprost,
że nie posiada
żadnej wiedzy na
temat zdarzenia
w postaci
grożenia
pokrzywdzonemu
P. przez grupę
uzbrojonych
mężczyzn w (...) r.

Istnienie
opisanych
powyżej
wątpliwości co
do okoliczności
objętego
zarzutem
zdarzenia z
sierpnia 2013 r.,
w połączeniu z
faktem obalenia
podstaw
dowodowych
ustaleń
faktycznych w
zakresie
zachowań
oskarżonych
mających
obejmować
grożenie
pokrzywdzonemu
– czyniło
dowolną
konkluzję Sądu
I instancji o
wypełnienia
przez
oskarżonych
znamion czynu z
art. 282 k.k.

Analiza
zgromadzonego
w niniejszej
sprawie

materiału dowodowego czyniła jednakowoż co najmniej przedwczesną stanowczą konkluzję apelujących obrońców o jednoznacznym wykazaniu, że do popełnienia zarzuczonego oskarżonym czynu z art. 282 k.k. faktycznie nie doszło. J. bowiem zauważali sami apelujący, podnosząc w tym zakresie stosowny zarzut, w przedmiotowej sprawie wystąpiła potrzeba zastosowania zasady ***in dubio pro reo, ujętej w art. 5 § 2 k.p.k.*** W odniesieniu do będącego przedmiotem osądu czynu z art. 282 k.k., postępowanie dowodowe nie dostarczyło wystarczających podstaw faktycznych dla potwierdzenia okoliczności owego czynu, pozwalających przypisać

oskarżonym ów czyn i to w kształcie przyjętym w zaskarżonym wyroku. Tym samym, pomimo wyczerpania możliwości dowodowych w sprawie, w odniesieniu do omawianego czynu wystąpiły wątpliwości, które winny być rozstrzygnięte na korzyść oskarżonych.

Ad. pkt 6, 19, 24, 25, 26 i 30 – zarzuty apelacji obrońców oskarżonych M. B., M. F., A. W. i J. W. (1)

J. wynika z **art. 436 k.p.k.**, sąd może ograniczyć rozpoznanie środka odwoławczego tylko do poszczególnych uchybień, podniesionych przez stronę lub podlegających uwzględnieniu z urzędu, jeżeli rozpoznanie w tym zakresie jest wystarczające do wydania orzeczenia, a rozpoznanie pozostałych

uchybień byłoby przedwczesne lub bezprzedmiotowe dla dalszego toku postępowania.

Rozpoznanie omówionych powyżej, uznanych za zasadne przynajmniej w części, zarzutów apelacji obrońców oskarżonych dostarczyło przesłanek wystarczających do przesądzenia o istnieniu braków dowodowych oraz niedających się usunąć wątpliwości w przedmiocie sprawstwa i winy oskarżonych odnośnie zarzuconych im czynów z art. 258 § 2 i 3 k.k. oraz z art. 282 k.k., a co za tym idzie – przesądzających o konieczności uniewinnienia ich od owych czynów.

W tej sytuacji, wobec stwierdzenia braków w zakresie dowodów mających

rozstrzygające
znaczenie w
kwestii
sprawstwa i winy
oskarżonych,
badanie
pozostałych
zarzutów
apelujących
obrońców
uznane być
musiało za
bezprzedmiotowe.
Owe pozostałe
zarzuty
dotyczyły
bowiem
szczegółowych i
pobocznych
kwestii
proceduralnych
– jak sposób
procedowania w
przedmiocie
dowodu z zeznań
świadka
incognito nr 1,
czy dodatkowe
badanie
okoliczności
umorzenia
śledztwa w
sprawie o sygn.
(...) – które nie
miały wpływu
na ocenę
wspomnianych
dowodów i
okoliczności o
znaczeniu
rozstrzygającym.

**Ad. pkt 20 –
zarzut
apelacji
obrońcy
oskarżonego
M. B.**

Oczywiście
bezzasadny
okazał się zarzut
naruszenia
przepisów
postępowania
**art. 17 § 1 pkt.
3 k.p.k.** poprzez
nieumorzenie
postępowania w
sprawie
posiadania przez
oskarżonego
środka
odurzającego w
postaci kokainy
w ilości 0,30 g,
w sytuacji gdy
– jak twierdziła
apelująca –
społeczna
szkodliwość
czynu była
znikoma.

W przypadku
tego zarzutu,
stanowisko
apelującej
obrońcy opierało
się na prostej
polemice z
sądową oceną
społecznej
szkodliwości
tego czynu,
stanowiącą
przesłankę
warunkującą
umorzenie
postępowania w
oparciu o
wskazany
przepis. Sąd
Apelacyjny nie
podzielił
zaprezentowanej
w apelacji oceny
społecznej

szkodliwości
czynu
narkotykowego
przypisanego
oskarżonemu M.
B..

Ocena ta
skupiała się
wyłącznie na
dwóch
okolicznościach,
tj. postawie
procesowej
oskarżonego
oraz niewielkiej
ilości i
przeznaczeniu
narkotyku.
Tymczasem
pierwsza z
wymienionych
okoliczności nie
należy do
katalogu
okoliczności
warunkujących
stopień
społecznej
szkodliwości
czynu, ujętego
w art. 115 §
2 k.k. Fakt,
że oskarżony
przyznał się
do popełnia
przestępstwa nie
rzutował zatem
w żaden sposób
na społeczną
szkodliwość
popełnionego
przezeń czynu. Z
kolei niewielka
ilość narkotyku i
jego
przeznaczenie
na własny
użytek, nie
wykluczały

przyjęcia, że
stopień
szkodliwości
społecznej tego
czynu nie był
bynajmniej
znikomy.
Zważyć bowiem
należało, że –
jak wynika z
powołanego art.
115 § 2
k.k. – istotną
przesłanką
oceny jest w tym
zakresie rodzaj
naruszonego
dobra prawnego.
W tym wypadku
było to zdrowie
publiczne, które
w sytuacji
posiadania
kokainy,
wiążącego się z
dostępem
sprawcy do
źródeł dostawy
tej substancji,
uznawanej za
jeden z
niebezpieczniejszych
narkotyków –
narażone było
na poważne
naruszenie.

Wskazane
okoliczności
nakazywały
przyjąć – co
słusznie uczynił
Sąd I instancji
– że czyn
oskarżonego
naruszył w
sposób istotny
dobra w postaci
ochrony zdrowia
publicznego, a

gwarantowany
zakazem
posiadania
narkotyków
wymóg ochrony
wskazanego
dobra doznał w
wyniku
zachowania
oskarżonego
uszczerbku
większego niż
nieznaczny.

**Ad. pkt 32 –
zarzut
apelacji
obrońcy
oskarżonego
J. W. (1)**

Oczywiście
bezzasadny
okazał się zarzut
naruszenia
przepisów
postępowania
**art. 17 § 1
pkt. 9 k.p.k.,**
w zakresie
przestępstwa na
szkodę D. W. (1),
mające polegać
na prowadzeniu
postępowania
karnego w tym
zakresie,
pomimo braku
skargi
uprawnionego
oskarżyciela.
Zważyć należało,
że postawiony
oskarżonemu J.
W. (1) zarzut
dotyczący
wskazanego
przestępstwa,
zawarty został w
akcie oskarżenia

wniesionym w niniejszej sprawie przez prokuratora, a zatem podmiot będący w myśl art. 45 § 1 k.p.k., oskarżycielem publicznym przed wszystkimi sądami. Zawarcie wskazanego zarzutu w akcie oskarżenia obejmującym także inne postawione oskarżonemu J. W. (1) zarzuty, choć dotyczyły one zdarzeń niepowiązanych bezpośrednio z czynem popełnionym na szkodę D. W. (1), spełniało przy tym zasadę łącznego rozpoznania spraw o różne czyny zarzucone jednemu oskarżonemu (art. 33 k.p.k.). Wynika z niej koniecznością dążenia do łączenia spraw o czyny popełnione przez tego samego oskarżonego, a prowadzone w różnych postępowaniach przygotowawczych,

i wnoszenia
jednego aktu
oskarżenia.

W tej sytuacji,
podkreślany w
apelacji fakt, że
czyny zarzucone
oskarżonemu w
niniejszej
sprawie objęte
były różnymi
postępowaniami
przygotowawczymi,
a następnie
uwzględnione w
jednym akcie
oskarżenia, w
sposób
oczywisty nie
mógł naruszać
wymogu
wniesienia
skargi przez
uprawnionego
oskarżyciela.

**Ad. pkt 1, 2,
3, 5, 6, 30 i
31 – zarzuty
apelacji
obrońców
oskarżonego
J. W. (1)**

Niezasadne
okazały się
zarzuty
apelujących
obrońców,
skierowane
przeciwko
zawartemu **w**
pkt 3
zaskarżonego
wyroku,
orzeczeniu o
sprawstwie i
winie
oskarżonego

J. W. (1) za czyn z art. 158 § 1 k.k. i art. 189 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., popełniony na szkodę D. W. (1).

Wbrew stanowisku apelujących obrońców, Sąd I instancji prawidłowo ocenił, że wystarczającymi podstawami dowodowymi potwierdzającymi sprawstwo oskarżonego w zakresie wskazanego czynu, były zeznania świadka P. B. (1), które w zakresie opisu przebiegu zdarzenia obejmującego pozbawienie wolności i pobicie D. W. (1), pozostawały w zgodzie z zeznaniami samego pokrzywdzonego, złożonymi na etapie śledztwa oraz zeznaniami świadka ex audiatu M. P. i świadka incognito nr 2, a w pewnym zakresie również z zeznaniami P. R. (1)

i wyjaśnieniami
oskarżonego S.
R..

Podkreślenia
wymagało, że
brak było
jakichkolwiek
racjonalnych
podstaw – w
szczególności
nie wynikały
one z apelacji
obrońców
oskarżonego –
do przyjęcia,
jakoby wszystkie
osoby te zmówiły
się w celu
fałszywego
pomówienia J.
W. (1). Wobec
takiego,
wzajemnie
potwierdzającego
się materiału
dowodowego,
sprzeczne z nim
wyjaśnienia
oskarżonego
J. W. (1),
negującego
swoją winę,
słusznie uznane
zostały przez Sąd
I instancji za
niewiarygodne i
służące
wyłącznie
realizacji
przyjętej przez
niego linii
obrony.

Wbrew
przekonaniu
apelujących
obrońców,
okoliczności
ekskulpujące

oskarżonego J. W. (1) od przypisanego mu czynu popełnionego na szkodę D. W. (1), nie wynikały też z zeznań świadków **D. G. (2) i P. R. (1)**.

Pierwszy z wymienionych – jak sam wiarygodnie podawał w śledztwie – nie posiadał wiedzy na temat zdarzenia polegającego na pozbawieniu wolności i pobiciu D. W. (1), wiedział jedynie o bliżej niesprecyzowanym spotkaniu na parkingu leśnym, szerzej opisywał natomiast wyłącznie okoliczności spornego interesu dotyczącego obrotu piwem. Sąd I instancji słusznie uznał również, że to właśnie wspomniana relacja świadka złożona w toku postępowania przygotowawczego była wiarygodna, w przeciwieństwie

do tej złożonej przed sądem, kiedy to świadek ujawnił, jakoby P. B. (1) miał go nakłaniać do składania fałszywych zeznań.

Niezależnie od gołosłowności takiego twierdzenia, zwrócić należało uwagę, że nielogicznym było twierdzenie świadka, jakoby nakłaniany był do składania fałszywych zeznań, skoro podawał, że nie posiada bezpośredniej wiedzy o zdarzeniu.

Nawet zaś w sytuacji, gdy ujawnił rzekome nakłanianie go do składania fałszywych zeznań, nie podał żadnych okoliczności wprost negujących sprawstwo oskarżonego J. W. (1).

Podobnie, wersji obrony nie potwierdzały w sposób wiarygodny zeznania P. R. (1). Fakt, że świadek

opisywał
przebieg
spotkania w lesie
w (...) r. w
sposób wyraźnie
wskazujący na
chęć ochrony
sprawców, ale
jednocześnie
przyznawał, że
pokrzywdzony
mógł zostać
uderzony – nie
wystarczał dla
uzasadnienia
tezy obrony,
jakoby pobicie
pokrzywdzonego
w ogóle nie
miało miejsca.

Prawidłowe było
także oparcie
ustaleń
faktycznych w
zakresie
omawianego
czynu na
zeznaniach
świadka

incognito nr

2. J. wskazano
powyżej,
informacje
podawane przez
tego świadka
pozostawały w
zgodzie z
informacjami,
które podawał w
swoich
zeznaniach,
złożonych na
etapie śledztwa
pokrzywdzony
W. oraz świadek
ex audiatu M. P..
Były one zatem

wystarczająco uwiarygodnione.

Brak też było podstaw do podzielenia stanowiska obrony odnośnie nieprawidłowości w ramach procedury utajnienia niektórych informacji pochodzących od świadka incognito, w trybie **art. 184 § 1 k.p.k.** – skoro informacje te nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia, a jedynie dla zachowania w tajemnicy tożsamości świadka. Wbrew pogładowi apelującego za takie uznać bowiem należało informacje o źródłach wiedzy świadka, czy nazwisku reprezentującego go pełnomocnika. Zauważyć też należało, że krytyczne uwagi apelującego pod adresem sposobu przesłuchania świadka incognito nr 2, stanowiły raczej wyraz jego

niezadowolenia z wyniku tego przesłuchania, a nawet uogólnionego niezadowolenia z wyniku całego prowadzonego przez Sąd I instancji postępowania dowodowego, niżli prezentację faktycznych uchybień.

Tymczasem o ile w odniesieniu do części materiału dowodowego, w szczególności obejmującego wyjaśnienia P. P. (1), krytyczne uwagi obrońcy miały racjonalne podstawy, o tyle w przypadku świadka incognito nr 2, stanowiły niejako przeniesienie owych zarzutów, zasadnych w odniesieniu do innych dowodów.

Podkreślenia wymagało też – czego apelujący zdawał się nie dostrzegać – że zeznania świadka incognito nr 2 nie były jedynym, ani nawet głównym dowodem na okoliczności

czynu na szkodę
D. W. (1).
Okoliczności te
wynikały
bowiem ze
wskazanych już
wyżej źródeł
dowodowych, w
tym zeznań
bezpośrednich
uczestników
tego zdarzenia, a
zeznania
świadka
incognito nr
2 stanowiły
ich dodatkowe
potwierdzenie.

Apelujący
obrońcy
oskarżonego J.
W. (1) mieli rację
w tym zakresie,
w jakim
wskazali, że w
toku
postępowania
przygotowawczego,
prokurator nie
wydał
postawienia o
zasięgnięciu
opinii biegłego
na okoliczność
skutków
medycznych
pobicia D. W.
(1), a jedynie
przesłuchał na
tę okoliczność
biegłego
medyka C. Ż.
(2). Niewydanie
takiego
postanowienia z
całą pewnością
stanowiło
naruszenie
przepisów **art.**

194 k.p.k.,

apelujący
obrońcy
jednakże nie
starali się nawet
wykazać, jakoby
było to
naruszenie,
które mogło
mieć wpływ na
treść orzeczenia,
w rozumieniu
art. 438 pkt 2
k.p.k.

Podkreślenia
wymagało zaś,
że sam formalny
akt wydania
postanowienia o
powołaniu
biegłego nie
ma charakteru
bezwzględny i
nie rzutuje na
merytoryczne
aspekty
postępowania
dowodowego
prowadzonego w
zakresie wiedzy
specjalnej. Samo
postanowienie o
powołaniu
biegłego nie jest
zaskarżalne, a
wobec stron
procesu stanowi
przede
wszystkim
realizację
obowiązku
informacyjnego,
który pełni z
kolei funkcję
gwarancyjną,
jako że już na
wstępnym etapie
opiniowania
umożliwia

zapobieżenie sytuacji, gdy opinia będzie niepełna w rozumieniu art. 201 k.p.k. Tymczasem w przedmiotowej sprawie, obrońcy oskarżonego mając wiedzę o przesłuchaniu C. Ż. (2) w charakterze biegłego, na żadnym etapie postępowania nie zgłaszali pod adresem jego opinii uwag krytycznych, ani nie domagali się jej uzupełnienia, czy też wydania w tym zakresie kolejnej opinii przez innego biegłego. Brak postanowienie o powołaniu biegłego nie naruszył zatem wspomnianej funkcji gwarancyjnej.

Nie sposób zaś przyjąć, jak twierdził jeden z apelujących obrońców oskarżonego, jakoby brak formalnego postanowienia spowodował, że biegły samodzielnie ustalił zakres

opinii – skoro
został
przesłuchany
przez
prokuratora
dokładnie w celu
wyjaśnienia,
jakie medyczne
skutki mogły
mieć
zachowania
napastników
opisane przez
pokrzywdzonego
W.. Oczywiście
niezasadne było
też stwierdzenia
apelującego,
jakoby brak
formalnego
powołania
spowodował
wątpliwości co
do
obiektywizmu
wniosków opinii
biegłego – skoro
biegły C. Ż.
(2) jest uznanym
medykiem
sądowym, a w
przedmiotowej
sprawie
zoznawał
wyłącznie w
zakresie swoich
zawodowych
kompetencji.

Podkreślenia
wymagało przy
tym, że biegły
jedynie
potwierdził z
punktu widzenia
wiedzy
medycznej
możliwość
utrąty
przytomności

przez
pokrzywdzonego
w mechanizmie
jego
podduszania
przez sprawcę.
Takie
zachowanie
sprawcy
wynikało
bowiem wprost
z początkowych
zeznań
pokrzywdzonego
W..

Zauważyć także
należało, że
omawiane
stanowisko
apelujących
obrońców
oskarżonego J.
W. (1) nie zostało
skutecznie
poparte
dopuszczonym
w toku
postępowania
odwoławczego,
na wnioski
oskarżonego,
dowodem z
nagrania (w
postaci
transkrypcji)
rozmowy z dnia
(...) r. pomiędzy
wymienionym
oskarżonym a
P. B. (1), ani
też złożonymi
w toku tego
postępowania
uzupełniającymi
wyjaśnieniami
oskarżonego J.
J. wskazano
powyżej w sekcji
2.2.2., z

utrwalonej rozmowy nie wynikało, jakoby P. B. (1) przyznał, że zeznając w toku niniejszej sprawy, fałszywie obciążał oskarżonego J. W. (1) o udział w pobiciu D. W. (1). Utrwalona rozmowa – chociażby ze względu na jej enigmatyczność – nie dostarczała przesłanek wystarczających dla skutecznego podważenia stwierdzonej przez Sąd I instancji wiarygodności zeznań świadka P. B. (1). Podobnie, wobec istnienia w sprawie wspomnianego, wzajemnie potwierdzającego się materiału dowodowego, wyjaśnienia oskarżonego J. W. (1), złożone w toku niniejszego postępowania apelacyjnego, uznane być musiały za niewiarygodne.

Uwzględniając powyższe stwierdzić

należało, że w zakresie ustaleń leżących u podstaw rozstrzygnięcia o sprawstwie i winie oskarżonego J. W. (1) co do czynu popełnionego na szkodę D. W. (1) nie potwierdził się żaden ze zgłoszonych przez obrońców zarzutów naruszenia procedury. Co za tym idzie – wbrew stanowisku obu apelacji – podstawy dowodowe tego rozstrzygnięcia uznać należało za odpowiadające wymogom art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k.. Tym samym poczynione w oparciu o takie, prawidłowe podstawy dowodowe, ustalenia faktyczne ocenić należało, jako wolne pod błędów natury faktycznej.

**Ad. pkt 4 –
zarzut
apelacji
obrońcy**

oskarżonego
J. W. (1)

Apelujący obrońca rację miał w tym zakresie, w jakim wskazał, że w podstawie prawnej skazania J. W. (1) w pkt 3 zaskarżonego rozstrzygnięcia, uwzględniono przepis art. 12 k.k., pomimo że z treści uzasadnienia wyroku wynikało, że Sąd „weliminował z opisów przypisanych oskarżonym czynów art. 12 k.k., uznając, że pozbawienie wolności i pobicie pokrzywdzonego D. W. (1) miało miejsce raz”. Wbrew jednakże stanowisku apelującego, brak było podstaw do uznania wytkniętej nieścisłości za naruszenia przepisów postępowania, **art. 424 § 1 k.p.k. w zw. art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k.**, a traktowana ona być winna w

- umorzenie postępowania w części dotyczącej czynu opisanego w pkt. 13;	# niezasadny # zasadny # częściowo zasadny
- ewentualny – o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.	# niezasadny # zasadny # częściowo zasadny
Wniosek apelacji obrońcy oskarżonego Marka B., adwokat M. I.:	# częściowo zasadny # niezasadny
- o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od czynów przypisanych mu w pkt. 11 i 12 zaskarżonego wyroku;	# częściowo zasadny # niezasadny # zasadny
- umorzenie postępowania w części dotyczącej czynu opisanego w pkt. 13;	
- ewentualny – o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.	

**Wniosek
apelacji
obrońcy
oskarżonego Marka**

F., adwokata P.
S.:

- o zmianę
zaskarżonego
wyroku poprzez
uniewinnienie
oskarżonego od
przypisanych
mu czynów

- ewentualny
– o uchylenie
zaskarżonego
wyroku i
przekazanie
sprawy Sądowi
I instancji do
ponownego
rozpoznania

**Wniosek
apelacji
obrońcy
oskarżonego Jarosława**

W. i A. W.,
adwokata M. M.
(2):

- o zmianę
zaskarżonego
wyroku poprzez
uniewinnienie
oskarżonych od
zarzuconych im
czynów;

- ewentualny
– o uchylenie
zaskarżonego
wyroku i
przekazanie
sprawy Sądowi
I instancji do
ponownego
rozpoznania.

<p>Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Ad. pkt 1, 3, 6, 9, 11: wnioski apelacji obrońców oskarżonych J. W. (1) M. B., M. F. i A. W.</p> <p>Stanowisko apelujących obrońców oskarżonych okazało się zasadne w zakresie, w jakim kwestionowali zawarte w wyroku Sądu I instancji zaskarżone rozstrzygnięcia co do sprawstwa i winy wymienionych oskarżonych w odniesieniu do czynów polegających na udziale (w tym kierowniczym) w grupie przestępczej o charakterze zbrojnym i wymuszeniem rozbójniczym. J. była o tym owa powyżej, apelujący wykazali</p>	

istnienie
zasadnych
podstaw do
uniewinnienia
oskarżonych od
wymienionych
czynów.

**Ad. pkt 1, 4,
7, 11: wnioski
apelacji
obrońców
oskarżonych
J. W. (1) M. B.
i A. W.**

Wbrew
stanowisku
apelujących
obrońców
oskarżonych –
brak było
podstaw do
zakwestionowania
zawartego w
wyroku Sądu I
instancji
zaskarżonego
rozstrzygnięcia
co do sprawstwa
i winy
wymienionych
oskarżonych w
zakresie
pozostałych
(poza udziałem
w grupie
przestępczej i
wymuszeniem
rozbójniczym)
przypisanych im
czynów, w
szczególności
żadna z tych
apelacji nie
wykazała
zasadnych
podstaw do
postulowanego
przez obrońców

uniewinnienia
oskarżonych od
pozostałych
przypisanych im
czynów, ani
umorzenia
postępowania.
Stąd wnioski
obrońców o
uniewinnienie
oskarżonych
albo o
umorzenie
postępowania,
uznane być
musiały za
bezzasadne w
całości.

**Ad. pkt 2,
5, 8, 10 i
12: wnioski
apelacji
obrońców
oskarżonych
J. W. (1) M. B.,
M. F. i A. W.**

Apelujący
obrońcy
oskarżonych nie
wykazali także,
jakoby
postępowanie
rozpoznawcze
przed Sądem
Okręgowym
obarczone było
wadami i
brakami
uzasadniającymi
potrzebę jego
powtórzenia.
Stąd ich wnioski
(zgłaszane
przede
wszystkim jako
ewentualne) o
**uchylenie
zaskarżonych**

<p>rozstrzygnięć i przekazanie spraw do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, uznać należało za bezzasadne w całości.</p>	
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1. 2.</p>	<p>- niezaprezentowanie przez Sąd I instancji wystarczających podstaw dowodowych i faktycznych rozstrzygnięcia w przedmiocie sprawstwa i winy oskarżonych M. F., M. B., J. W. (1) i A. W. w zakresie czynu z art. 258 § 2 k.k.;</p> <p>- skuteczne zakwestionowanie w toku postępowania apelacyjnego podstaw dowodowych rozstrzygnięcia Sądu I instancji w przedmiocie sprawstwa i winy oskarżonych J. W. (1), M. B., M. F. i A. W. w zakresie czynu</p>

	<p>z art. 282 k.k. (w przypadku M. B. w zw. z art. 64 § 1 k.k., a w przypadku M. F. – w zw. z art. 64 § 2 k.k.).</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>J. wynika z art. 435 k.p.k., Sąd odwoławczy uchyla lub zmienia orzeczenie na korzyść współoskarżonych, choćby nie wnieśli środka odwoławczego, jeżeli je uchylił lub zmienił na rzecz współoskarżonego, którego środek odwoławczy dotyczył, gdy te same względy przemawiają za uchYLENIEM lub zmianą na rzecz tamtych.</p> <p>Wobec powyższego wskazane okoliczności musiały być uwzględnione na korzyść P. P. (1), który nie wnosił w niniejszej sprawie środka odwoławczego – skutkując</p>		

uniewinnieniem wymienionego od czynów z art. 258 § 2 k.k. i art. 282 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

5.
**ROZSTRZYGNIĘCIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

**0.15.1.
Utrzymanie w
mocy wyroku
sądu
pierwszej
instancji**

**Pkt VII
wyroku**

Przedmiot
utrzymania w
mocy

**W pozostałym
objętym
zaskarżeniem
zakresie**, tj. w
zakresie
wykraczającym
poza zmiany
dokonane w
pkt I - VI
uzasadnianego
wyroku, Sąd
Apelacyjny
**zaskarżony
wyrok
utrzymał w
mocy;**
utrzymanie w
mocy objęło
zatem
zaskarżone
rozstrzygnięcia:

- zawarte w **pkt
3** zaskarżonego
wyroku,

orzeczenie o
sprawstwie i
winie

oskarżonego

J. W. (1) za czyn
z art. 158 § 1 k.k.
i art. 189 § 2
k.k. w zw. z art.
12 k.k. w zw. z
art. 11 § 2 k.k.
(za wyjątkiem
imiennego
wskazania w
opisie tego czynu
współsprawcy –
D. W. (4), a
to z uwagi
na wyłączenie
jego sprawy
do odrębnego
rozpoznania)
oraz w
przedmiocie
kary 2 lat
pozbawienia
wolności kary
za ten czyn
wymierzonej;

- zawarte w **pkt**
13 zaskarżonego
wyroku,
orzeczenie o
sprawstwie i
winie

oskarżonego

M. B. za czyn
z art. 62 ust.
1 ustawy o
przeciwdziałaniu
narkomanii oraz
w przedmiocie
kary 4 miesięcy
pozbawienia
wolności za ten
czyn
wymierzonej;

- zawarte w **pkt**
17 zaskarżonego

wyroku,
orzeczenie w
przedmiocie
dowodu
rzeczowego;

- zawarte w **pkt**
28 zaskarżonego
wyroku,
orzeczenie o
sprawstwie i
winie

oskarżonego
A. W. za
czyn art. 157
§ 1 k.k. oraz
w przedmiocie
kary 1 roku
pozbawienia
wolności za ten
czyn orzeczonej;

- zawarte w **pkt**
31 zaskarżonego
wyroku,
orzeczenie w
przedmiocie
nałożonej na
oskarżonego A.
W. nawiązki w
kwocie 6.000
zł na rzecz
pokrzywdzonego
J. W. (3).

Zwiąże o
powodach
utrzymania w
mocy

Z uwagi na
to, że apelujący
obrońcy
oskarżonych: J.
W. (1), M. B. i
A. W. nie zdołali
skutecznie
zakwestionować
konkluzji Sądu

I instancji o
wypełnieniu
przez
oskarżonych w
sposób
zawiniony
ustawowych
znamion
pozostałych
(poza udziałem
w grupie
przestępczej i
wymuszeniem
rozbójniczym)
przypisanych im
czynów, w
szczególności
nie wykazali
przesłanek
uzasadniających
uniewinnienie
oskarżonych w
tym zakresie, ani
też nie wykazali
wadliwości
zaskarżonego
orzeczenia
uzasadniających
ponowne
rozpoznanie
sprawy
obejmującej owe
pozostałe czyny,
rozstrzygnięcie
w
przedmiocie
sprawstwa i
winy
oskarżonych w
zakresie
wykraczającym
poza objęty ich
uniewinnieniem,
zasługiwało na
aprobatę
(korekty
wymagał jedynie
opis czynu
przypisanego J.
W. (1) w zakresie

imiennego
wskazania
współsprawcy).

Za wyjątkiem
omówionej w
sekcji 5.2,
kwestii
zastosowania
środka
probacyjnego
wobec
oskarżonego A.
W., prawidłowe
okazały się także
stanowiące
następstwo
rozstrzygnięcia
w przedmiocie
sprawstwa i winy
wymienionych
oskarżonych w
omawianym
zakresie,
zawarte w
zaskarżonym
wyroku,
**orzeczenia w
przedmiocie
kary.** W
szczególności
(poza
wzmiankowanym
przypadkiem
zastosowania
środka
probacyjnego),
Sąd Apelacyjny
nie znalazł
podstaw by
uznać – zgodnie
z kierunkiem
apelacji
obrońców –
jakoby
wymierzone
oskarżonym
kary
pozbawienia
wolności, jak

<p>również pozostałe rozstrzygnięcia w przedmiocie kary, były nieprawidłowe, w tym rażąco nadmiernie surowe.</p>		
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.0.1Pkt I-VI 0.0.2wyroku</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>0.0.2Pkt I.1, II.1., III. 1., IV.1. i V.1. wyroku</p> <p>0.0.3- zawarte w pkt 1, 11, 18, 22 i 26 zaskarżonego wyroku, orzeczenie o sprawstwie i winie oskarżonych J. W. (1), M. B., M. F., P. P. (1) i A. W. w zakresie czynu z art. 258 § 2 k.k. (w przypadku M. F. – z art. 258 § 3 k.k.) – poprzez uniewinnienie oskarżonych;</p> <p>0.0.4Pkt I.2, II.2., III. 2., IV.2. i V.2. wyroku</p>		

o.o.5- zawarte
w **pkt 2,
12, 19, 23 i
27** zaskarżonego
wyroku,
orzeczenie o
sprawstwie i
winie
oskarżonych J.
W. (1), M. B.,
M. F., P. P.
(1) i A. W. w
zakresie czynu z
art. 282 k.k.
(w przypadku M.
B. i P. P. (1)
– w zw. z art.
64 § 1 k.k., a w
przypadku M. F.
– w zw. z art. 64 §
2 k.k.) – poprzez
uniewinnienie
oskarżonych;

o.o.7**Pkt I.3.
wyroku**

o.o.8- zawarte
w pkt 3
zaskarżonego
wyroku,
orzeczenie o
sprawstwie i
winie
oskarżonego J.
W. (1) za czyn z
art. 158 § 1 k.k.
i art. 189 § 2
k.k. w zw. z art.
12 k.k. w zw. z
art. 11 § 2 k.k. w
zakresie **opisu
czynu** poprzez
**wyeliminowanie
imiennego
wskazania
współsprawcy**
– D. W. (4),
a to z uwagi
na wyłączenie

jego sprawy
do odrębnego
rozpoznania;

**Pkt 1.4., 1.5.,
II.3., III.3.,
IV.3. i V.3.
wyroku**

0.0.10- zawarte
w **pkt 4, 15,
20, 24 i 29**
zaskarżonego
wyroku

**rozstrzygnięcia
w**

przedmiocie

kary, dotyczące
oskarżonych J.
W. (1), M. B.,
M. F., P. P. (1)
i A. W., poprzez
uchylenie

rozstrzygnięć o
orzeczeniu
wobec

oskarżonych kar
łącznych
pozbawienia

wolności, a w
przypadku P. P.
(1) – także

zawarte w **pkt
25** orzeczenie
o warunkowym

zawieszeniu
wykonania owej
nieistniejącej

kary
pozbawienia
wolności,

poprzez jego
uchylenie, jak
również zawarte

w **pkt 5, 16
i 21** orzeczenia
w przedmiocie

zaliczenia
okresów

pozbawienia

wolności na
poczet kar
pozbawienia
wolności
poprzez
odmienne
wskazanie tych
kar, a w pkt
21 – uchylenie
orzeczenia o
zaliczeniu;

o.o.12 **Pkt V. 4**
wyroku

o.o.13- zawarte
w **pkt 30**
zaskarżonego
wyroku
rozstrzygnięcie
w
przedmiocie
kary w zakresie
zaliczenia
okresu
pozbawienia
wolności na
poczet kary
pozbawienia
wolności,
poprzez jego
uchylenie i
orzeczenie w
tym miejscu o
warunkowym
zawieszeniu
wykonania
orzeczonej
wobec
oskarżonego **A.**
W. w pkt 28
części
rozstrzygającej
zaskarżonego
wyroku, **kary 1**
roku
pozbawienia
wolności, na
okres 3
(trzech) lat

próby oraz oddanie go w tym czasie pod dozór kuratora sądowego i nałożenie na niego obowiązków w postaci informowania kuratora o przebiegu okresu próby oraz powstrzymania się od kontaktów ze środowiskiem przestępczym;

o.o.15Pkt VI. 4 wyroku

o.o.16- zawarte w **pkt 34 i 35** części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku **orzeczenie o kosztach postępowania za I instancję**, poprzez obciążenie Skarbu Państwa tymi kosztami w części dotyczącej uniewinnienia oskarżonych, a w pozostałej części – poprzez zwolnienie oskarżonych od zapłaty tych kosztów na rzecz Skarbu Państwa, oraz niewymierzenie

im opłat za I instancję.	
Zwięźle o powodach zmiany	
<p>Ad. pkt I.1., II.1., III.1., IV.1. i V.1 wyroku</p> <p>Przypisanie oskarżonemu przestępstwa – niezależnie od tego, czy następuje ono w kształcie wynikającym z aktu oskarżenia, czy zostaje wzbogacone o dodatkowe, stwierdzone przez sąd okoliczności, czy też przeciwnie, pewne okoliczności zostają z opisu czynu usunięte – wymaga bezwzględnie oparcia się przez tenże sąd na skonkretyzowanych podstawach faktycznych, wynikających jednoznacznie z dowodów (art. 410 k.p.k.), a przeprowadzone przez sąd w tym zakresie wnioski winno znaleźć odzwierciedlenie</p>	

w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.). W tej kwestii rację mieli apelujący obrońcy, podnosząc, że Sąd I instancji – w zakresie zarzuconych oskarżonym czynów z art. 258 § 2 k.k. – wskazanym wymogom, nie sprostął. Lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazywała, że przekonanie Sądu I instancji o sprawstwie i winie oskarżonych w zakresie wymienionego czynu, opierało się wyłącznie na dowodzie z wyjaśnień oskarżonego P. P. (1), przy czym w uzasadnieniu tym nie wskazano faktów, które stanowiłyby wystarczające przesłanki do wywiedzenia stanowczej konkluzji w przedmiocie tego sprawstwa.

Sąd I instancji w zakresie czynu z art. 258 § 2 i

3 k.k. poprzestał de facto na wskazaniu, że „z wyjaśnień P. P. (1) wynika, że przynależał on do zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej wspólnie przez D. W. (4) i M. F.. P. P. (1) pełnił w tej grupie rolę poślednią, wykonywał polecenia M. F. i M. B..” Te dwie okoliczności – stanowiące przy tym raczej prezentację przez P. P. (1) jego przekonań, nie zaś wiedzy o faktach – były dalece niewystarczające do tego, by w sposób zgodny z regułami dowodzenia wyprowadzić wniosek nie tylko o przynależności oskarżonych do zorganizowanej grupy przestępczej w rozumieniu art. 258 § 2 k.k., ale w ogóle o istnieniu takiej grupy i to o charakterze zbrojnym. Podkreślenia wymagało, że

Sąd I instancji nie poczynił żadnych ustaleń faktycznych w przedmiocie sposobu działania takiej grupy, w szczególności tego, czy celem jej było dokonanie jednego tylko konkretnego przestępstwa; ustalenia zaś w przedmiocie hierarchii w grupie tej panującej, czy wzajemnych relacji pomiędzy jej członkami były de facto szczątkowe i polegały zasadniczo na odwołaniu się treści wyjaśnień P. P. (1). Tymczasem okoliczności z tego zakresu stanowiły niezbędne przesłanki pozwalające przesądzić, czy oskarżeni tworzyli między sobą relacje pozwalające stwierdzić, że funkcjonowali w sposób właściwy dla grupy przestępczej.

Z całą pewnością o istnieniu takiej

grupy nie mogła
przesądzać
narracja
procesowa P.
P. (1), której
wartość
dowodowa
została w toku
postępowania
apelacyjnego
skutecznie
zakwestionowana.
W tej sytuacji,
stanowcze
stwierdzenie
przez Sąd I
instancji
sprawstwa i winy
oskarżonych w
zakresie czynu z
art. 258 § 2
i 3 k.k., było
dowolne.

W tej sytuacji,
wobec
niezaprezentowania
przez Sąd I
instancji
wystarczających
podstaw
dowodowych i
faktycznych
rozstrzygnięcia
w przedmiocie
sprawstwa i winy
oskarżonych M.
F., M. B., J. W.
(1) i A. W. (a
w konsekwencji
także P. P. (1))
w zakresie czynu
z art. 258 § 2 i
3 k.k., należało
ich od zarzutu
popelnienia tego
czynu
uniewinnić.

**0.0.1Pkt I.2,
II.2., III. 2.,
IV.2. i V.2.
wyroku**

Sąd I instancji
– jak słusznie
zarzucili
apelujący
obrońcy, a co
omówiono
powyżej – nie
sprostał
wymaganiom
oparcia
rozstrzygnięcia
na należycie
wykazanych
podstawach
dowodowych i
faktycznych
również w
zakresie
zarzuconych
oskarżonym
czynów z art.
282 k.k. I w
tym wypadku
przekonanie
Sądu I instancji
o sprawstwie i
winie
oskarżonych w
zakresie
wymienionego
czynu, opierało
się wyłącznie
na dowodzie
z wyjaśnień
oskarżonego P.
P. (1), którego
wartość
dowodowa
została w toku
postępowania
apelacyjnego
skutecznie
zakwestionowana.

Nadto również w odniesieniu do wskazanego czynu – aczkolwiek w nieco mniejszym zakresie iż miało to miejsce w przypadku czynu z art. 258 § 2 k.k. – Sąd I instancji poniechał ustalenia istotnych okoliczności zdarzenia obejmującego przejęcie dyskoteki od pokrzywdzonego P.. Nie odtworzono mianowicie całego fragmentu tego zdarzenia, obejmującego bezpośrednio, trwające ok. 30 min. spotkanie pomiędzy m.in. oskarżonymi F. i J. W. (1) a pokrzywdzonym P. w bliżej nieustalonym dniu w (...) r., które to spotkanie poprzedzać miało przeniesienie własności dyskoteki. Brak odtworzenia okoliczności owego spotkania, pozostawiał

znaczną przestrzeń dla wątpliwości chociażby co do przyczyn przeniesienia własności dyskoteki, czy motywacji stron tejże transakcji, w tym przesłanek, którymi kierował się pokrzywdzony W. P. przy jej dokonywaniu. Istnienie tych wątpliwości, w połączeniu z faktem obalenia podstaw dowodowych ustaleń faktycznych w zakresie zachowań oskarżonych mających obejmować zagrożenie pokrzywdzonemu – czyniło dowolną konkluzję Sądu I instancji o wypełnienia przez oskarżonych znamion czynu z art. 282 k.k.

W tej sytuacji, wobec skutecznego zakwestionowania podstaw dowodowych rozstrzygnięcia Sądu I instancji

w przedmiocie
sprawstwa i winy
oskarżonych J.
W. (1), M. B.,
M. F. i A. W.
w zakresie czynu
z art. 282 k.k.
(w przypadku M.
B. w zw. z art.
64 § 1 k.k., a w
przypadku M. F.
– w zw. z art.
64 § 2 k.k.), a
w konsekwencji
także
analogicznego
rozstrzygnięcia
dotyczącego P.
P. (1), należało
oskarżonych od
zarzutu
popelnienia tego
czynu
uniewinnić.

**Ad. pkt 1.3.
wyroku**

Z uwagi na
wyłączenie
sprawy D. W. (4)
do odrębnego
rozpoznania
(vide:
postanowienie
Sądu
Apelacyjnego
wydane w toku
rozprawy w
dniu (...) r.),
imiennie
wskazanie
tego
oskarżonego
w opisie czynu
przypisanego
współsprawcy
należało
wyeliminować.
Wobec tego, w

pkt 3 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, w opisie przypisanego oskarżonemu J. W. (1) czynu, w miejsce stwierdzenia, że oskarżony ten działał „wspólnie i w porozumieniu z D. W. (4) oraz dwoma ustalonymi mężczyznami”, przyjęto, że oskarżony J. W. (1) działał wspólnie i w porozumieniu z trzema ustalonymi mężczyznami, a w miejsce stwierdzenia, że „ciosy zadawali również D. W. (4) oraz jeden z ustalonych mężczyzn”, przyjęto, że ciosy zadawali również dwaj z ustalonych mężczyzn.

Ad. pkt I.4., I.5., II.3., III.3., IV.3. i V.3. wyroku

Częściowe uniewinnienie oskarżonych J. W. (1), M. B. i A. W. spowodowało, że w mocy pozostało

skazanie ich za jeden tylko z zarzuconych im czynów, a co za tym idzie – w obrocie prawnym pozostała jedna tylko orzeczona wobec nich kara jednostkowa. W przypadku zaś oskarżonych M. F. i P. P. (1) – wobec uniewinnienia ich od obu postawionych im zarzutów – w obrocie nie pozostał żadna z orzeczonych wobec nich kar jednostkowych.

Wobec tego, należało wyeliminować z obrotu prawnego, zawarte odpowiednio w pkt 4, 15, 20, 24 i 29 zaskarżonego wyroku rozstrzygnięcia o orzeczeniu wobec wymienionych oskarżonych **kar łącznych** pozbawienia wolności, a w przypadku P. P. (1) – także zawarte w pkt 25 orzeczenie o warunkowym zawieszeniu wykonania owej

nieistniejącej kary pozbawienia wolności, jak również dokonać stosownej modyfikacji, zawartych w pkt 5, 16 i 21 orzeczeń w przedmiocie zaliczenia okresów pozbawienia wolności na poczet kar.

Ad. pkt V.4. wyroku

Częściowo nieprawidłowe okazało się stanowiące następstwo rozstrzygnięcia w przedmiocie sprawstwa i winy **oskarżonego**

A. W. za przypisany mu w pkt 28 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, czyn art. 157 § 1 k.k., **orzeczenie w przedmiocie kary.** Wskazać przy tym należało, że w przypadku wymienionego oskarżonego, kwestionowanie rozstrzygnięcia o karze wynikało z zaskarżenia przez jego obrońcę wyroku

w całości i nie wiązało się z przytoczeniem na jego poparcie żadnych argumentów. W przypadku apelacji obrońcy wymienionego oskarżonego, jej autor koncentrował się – jak była o tym mowa powyżej – na podważaniu prawidłowości samego skazania.

Sąd Apelacyjny znalazł jednakże podstawy do tego, by dokonać – zgodnej z kierunkiem apelacji obrońcy oskarżonego – **modyfikacji rozstrzygnięcia o karze**, w zakresie nadania karze charakteru kary bezwzględnej.

Poddając zgodnej z kierunkiem apelacji obrońcy analizie kwestię prawidłowości i trafności orzeczenia o karze, w pierwszej kolejności zauważyć należało, że kara jednostkowa 1 roku

pozbawienia
wolności
wymierzona
oskarżonemu A.
W. w pkt 28
części
rozstrzygającej
zaskarżonego
wyroku za
przypisany mu
czyn z art. 157
§ 1 k.k., mieściła
się w granicach
ustawowego
zagrożenia,
należycie
uwzględniła
dyrektywy
wymiaru kary i
jawiła się jako
odpowiednia
reakcja prawno-
karna na
popelnione
przez
oskarżonego
bezprawie.
Zauważyć przy
tym należało,
że miarkując tę
karę Sąd I
instancji
należycie
uwzględnił
wszystkie
okoliczności
istotne dla
wymiaru kary,
w tym te
o charakterze
obciążającym,
jak i łagodzącym.

Sąd Apelacyjny
odmiennie
jednakże niż Sąd
I instancji ocenił
kwestię potrzeby
nadania tej karze
charakteru kary

bezwzględnej w stosunku do oskarżonego A. W.. W ocenie Sądu odwoławczego, zasadne okazało się nadanie orzeczonej karze 1 roku pozbawienia wolności charakteru względnego, poprzez warunkowe zawieszenie jej wykonania. Dodać należało, że rozstrzygnięcie takie – w odniesieniu do kary o wskazanej wysokości – było możliwe w stanie prawnym obowiązującym zarówno w chwili popełnienia przez oskarżonego A. W. przypisanego mu przestępstwa, jak i w aktualnym stanie prawnym. Jednakże z uwagi na obligatoryjny jedynie w aktualnym stanie prawnym charakter orzekania w przedmiocie obowiązków, o których mowa

w art. 72 k.k.,
za względniejszy
dla sprawcy
uznać należało
stan prawny
obowiązujący w
chwili czynu.
Zatem, z uwagi
na zasadę
wynikającą z art.
4 § 1 k.k.,
w odniesieniu
do oskarżonego
zastosować
należało
przepisy art. 69
i nast. k.k. w
ich brzmieniu
obowiązującym
przed dniem 1
lipca (...) r.

Za
zastosowaniem
wobec
oskarżonego A.
W. środka
probacyjnego
przemawiały
okoliczności w
postaci braku
znacznej
demoralizacji
oskarżonego i
wynikającej z
tego faktu
zdatości
oskarżonego do
resocjalizowania
się w warunkach
wolnościowych.
Zważyć bowiem
należało, że
oskarżony był
osobą
stosunkowo
młodą (w chwili
czynu miał (...) lata,
a w chwili
orzekania przez

Sąd I instancji – 27) i nie był w przeszłości karany sędownie, ani poddawany oddziaływaniom penitencjarnym; pracował i prowadził też ustabilizowane życie zawodowe. Zasadne było zatem założenie, że samo postępowanie karne zakończone wyrokiem skazującym – tym bardziej, że łączyło się z izolacją oskarżonego w ramach tymczasowego aresztowania – w sposób wystarczający uświadomiło oskarżonemu nieopłacalność przestępczych zachowań i zmotywowało go do ich skutecznego unikania i to bez konieczności stosowania wobec niego oddziaływań związanych z wykonaniem kary o charakterze izolacyjnym.

Można zatem było

sformułować w odniesieniu do oskarżonego A. W. pozytywną prognozę kryminologiczną, która w świetle art. 69 § 1 k.k. warunkowała zastosowanie omawianego dobrodziejstwa. Warunkowe zawieszenie wykonania kary na okres 3 lat próby, jako mające szansę skutecznej korekty jego nagannego modelu funkcjonowania, stanowiło wystarczającą przeciwwagę dla dokonanego przezeń bezprawia. W tej sytuacji, z uwagi na opisaną powyżej potrzebę skutecznego resocjalizowania oskarżonego, który nie odbywał wcześniej kary w zakładzie karnym, orzeczenie o warunkowym zawieszeniu wymierzonej mu kary pozbawienia wolności ocenić

należało jako
zasadne i celowe.

Skuteczność
resocjalizacji
sprawcy w
warunkach
wolnościowych
wzmocnić ma
jednoczesne
zastosowanie
wobec

oskarżonego
takich instytucji
probacyjnych,
jak: oddanie go
w tym czasie pod
dozór kuratora
sądowego (art.
73 § 1 k.k.
w brzmieniu
obowiązującym
przed dniem
1 lipca (...)
r. (wynikającym
z przepisów
opublikowanych
w

Dz.U.2005.163.1363)

– w zw. z art.
4 § 1 k.k. oraz
nałożenie na
niego
obowiązków w
postaci
informowania
kuratora o
przebiegu
okresu próby
oraz

powstrzymania
się od kontaktów
ze środowiskiem
przestępczym

(art. 72 § 1 i
7 pkt 1 k.k.

– w brzmieniu
obowiązującym
przed dniem
1 lipca (...)

r. (wynikającym z przepisów opublikowanych w Dz.U.2010.40.227) – w zw. z art. 4 § 1 k.k.

Orzeczenie o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności, powodujące, że kara ta nie będzie wobec oskarżonego efektywnie wykonywana, implikowało z kolei konieczność uchylecia orzeczenie o zaliczeniu okresu pozbawienia wolności na poczet kary pozbawienia wolności.

Uwzględniając powyższe, Sąd Apelacyjny orzekając jak w **pkt V. 4.** uzasadnianego wyroku, dokonał zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie **pkt 30** jego części rozstrzygającej.

Ad. pkt VI. wyroku

Konsekwencją
opisanej
powyżej
modyfikacji
zaskarżonego
wyroku,
obejmującej
częściowe
uniewinnienie
oskarżonych,
była także
konieczność
zmiany
orzeczenia **o**
kosztach
postępowania
za I instancję.
Zauważyć
bowiem
należało, że
w **pkt 34**
i 35 części
rozstrzygającej
zaskarżonego
wyroku,
zasądzono od
oskarżonych na
rzecz Skarbu
Państwa koszty
sądowe i
wymierzono im
opłaty od
wymierzonych
im kar oraz
zwolniono
jednego z
oskarżonych od
obowiązku
zapłaty
przypadającej od
niego części
kosztów. Takie
rozstrzygnięcia
w przedmiocie
kosztów
odpowiadały
sytuacji prawnej
oskarżonych
ukształtowanej

wyrokiem Sądu I instancji, którym skazano ich za zarzucone im czyny; straciło ono natomiast swą aktualność w sytuacji, gdy w całości bądź częściowo zostali oni uniewinnieni.

Jak bowiem wynika z przepisów art. 632 pkt 2 k.p.k., w przypadku uniewinnienia oskarżonego w sprawach z oskarżenia publicznego, koszty procesu ponosi Skarb Państwa; na oskarżonym zaś spoczywa obowiązek zapłaty tych kosztów na rzecz Skarbu Państwa w razie jego skazania, co wynika z kolei z przepisów art. 627 k.p.k.

Wobec tego, biorąc pod uwagę, że w wyniku zmiany zaskarżonego wyroku oskarżeni zostali w całości albo częściowo uniewinnieni od zarzuconych im czynów,

<p>kosztami procesu w części dotyczącej ich uniewinnienia, na podstawie art. 632 pkt. 2 k.p.k., należało obciążyć Skarb Państwa; w pozostałej zaś części, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. – po uwzględnieniu sytuacji majątkowej oskarżonych – zwolniono ich od zapłaty tych kosztów na rzecz Skarbu Państwa, w tym nie wymierzono im opłat za I instancję.</p>		
<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>		
<p>6. Koszty Procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>Pkt VIII wyroku</p>	<p>Rozstrzygając o kosztach</p>	

**Pkt
wyroku**

IX

**procesu za
postępowanie
odwoławcze,**

Sąd Apelacyjny
wziął pod uwagę
wynik sprawy,
a zatem to,
że wniesione w
sprawie apelacje
obrońców
zostały
uwzględnione w
znacznym
zakresie,
skutkując przy
tym częściowym
uniewinnieniem
oskarżonych, w
niewielkim zaś
zakresie nie
zostały
uwzględnione.

W tej sytuacji, w
myśl przepisów
art. 636 § 2
k.p.k. w zw. z
art. 633 k.p.k.,
koszty procesu
obciążały
apelujące strony
w tym zakresie
w jakim apelacje
ich obrońców
nie zostały
uwzględnione,
przy czym
oskarżeni – co
do zasady –
winni je ponieść
stosownie do
swojego udziału
w sprawie.

W odniesieniu
do tej części
kosztów, która
związana była z
uniewinnieniem
oskarżonych,
zgodnie z

przepisami art. 632 pkt. 2 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k., kosztami procesu obciążono Skarb Państw, w tym na podstawie przepisów art. 616 § 1 pkt 2 k.p.k. i § 11 ust. 1 pkt 5 i § 17 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października (...) r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.(...).1800), zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonych J. W. (1), M. B., M. F. i A. W. zwrot wydatków poniesionych na ustanowienie obrońcy w postępowaniu odwoławczym, uwzględniając przy tym wysokość stawki w kwocie 1200 zł oraz wymóg zwiększenia opłaty adwokackiej o 20 % za każdy następny dzień rozprawy, co dało kwoty po 1920 zł dla każdego z oskarżonych.

W odniesieniu
zaś do tej
części kosztów
procesu, która
przypadała od
oskarżonych w
związku z
nieuwzględnieniem
apelacji ich
obrońców, Sąd
Apelacyjny –
uwzględniając
ich sytuację
majątkową, na
podstawie art.
624 § 1
k.p.k., zwolnił
oskarżonych z
obowiązku
uiszczenia tych
kosztów na rzecz
Skarbu Państwa.

Z tych samych
względów, na
podstawie art. 17
ust. 1 ustawy
z dnia 23
czerwca 1973
r. o kosztach
sądowych w
sprawach
karnych
(Dz.U.1983.49.223
ze zmian.),
zwolnieniem
objęto opłaty za
II instancję.

7. PODPIS

**M. T. P. S. U.
D.**